

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de Territori i Habitatge

Sessió 27, dimecres 4 de febrer de 2026

Presidència de l'Il·lm. Sr. Joaquim Calatayud Casals

Sessió 27 de la CTH

La sessió de la Comissió de Territori i Habitatge (CTH) s'obre a ****. Presideix Joaquim Calatayud Casals, acompanyat del vicepresident, Albert Salvadó Fernández, i del secretari, Francesc Jesús Becerra Ramírez. Assisteix la Mesa el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Hi són presents José Ignacio Aparicio Ciria, Eva Candela López, Neus Comes Pon i Manel Ezquerria Tomàs, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Montse Ortiz i Martí, Judith Toronjo i Nofuentes i Salvador Vergés i Tejero, pel G. P. de Junts; Ester Capella i Farré i Lluïsa Llop Fernández, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Àngels Esteller Ruedas i Eva García Rodríguez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Andrés Bello Sanz, pel G. P. de VOX en Cataluña; Lluís Mijoler Martínez, pel G. P. Comuns; Dani Cornellà Detrell, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre el pla d'habitatge que proposa la construcció de 214.000 pisos (tram. 354-00289/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre els accidents a les línies R4 i RG1 del 20 de gener i la situació de la xarxa de rodalia (tram. 354-00293/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
3. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre els accidents a les línies R4 i RG1 del 20 de gener i la suspensió de la circulació de tots els trens de rodalia (tram. 354-00294/15). Juan Fernández Benítez, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
4. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre les causes dels descarrilaments del 20 de gener i l'estat de la infraestructura ferroviària a la xarxa de rodalia (tram. 354-00295/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
5. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera d'Interior i Seguretat Pública sobre les actuacions dels serveis d'emergència i seguretat, els protocols activats, l'atenció als afectats i l'avaluació de riscos i mesures preventives davant els descarrilaments a la xarxa de rodalia (tram. 354-00296/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
6. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre l'accident mortal a la línia R4 del 20 de gener i les mesures de seguretat previstes a la infraestructura de la xarxa de rodalia (tram. 354-00297/15). Lluís Mijoler Martínez, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
7. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre l'accident d'un tren de rodalia a Gelida (tram. 354-00299/15). Dani Cornellà Detrell, Grup Parlamentari de

la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

8. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Territori i Habitatge amb la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica sobre la crisi de les infraestructures ferroviàries (tram. 354-00301/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

9. Sol·licitud de compareixença de Mari Carmen Martos davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre la situació d'abandonament de la zona de les cases de colors del barri de Campclar, a Tarragona, i la necessitat d'una regeneració urbana, social i comunitària (tram. 356-01262/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença del president del Port de Tarragona davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els principals projectes estratègics que impulsa l'Autoritat Portuària de Tarragona (tram. 356-01281/15). Eva Candela López, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació de Veïns de les Planes amb Afectacions Urbanístiques davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre les afectacions urbanístiques al barri de les Planes, de Barcelona (tram. 356-01295/15). Àngels Esteller Ruedas, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma Aturem la C-32 davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre el projecte d'allargament de la carretera C-32 a Lloret de Mar (tram. 356-01299/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença d'Álvaro Fernández Heredia, president de Renfe, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els descarrilaments

dels trens de rodalia del 20 de gener, els protocols de seguretat activats i la coordinació amb Adif i el Govern (tram. 356-01349/15). Andrés Bello Sanz, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença de Luis Pedro Marco, president d'Adif, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els descarrilaments dels trens de rodalia del 20 de gener, els protocols de seguretat activats, la coordinació amb Renfe i el Govern i l'estat de la infraestructura ferroviària (tram. 356-01350/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

15. Sol·licitud de compareixença del director operatiu de Rodalies de Catalunya davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els descarrilaments del 20 de gener, els protocols de seguretat activats, la coordinació amb Adif, Renfe i el Govern, les mesures de seguretat adoptades i les responsabilitats derivades de les incidències en el servei de rodalia (tram. 356-01351/15). Andrés Bello Sanz, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

16. Sol·licitud de compareixença del director de Rodalies de Catalunya davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els descarrilaments del 20 de gener, els protocols de seguretat activats, la coordinació amb Adif, Renfe i el Govern, les mesures de seguretat adoptades i les responsabilitats derivades de les incidències en el servei de rodalia (tram. 356-01352/15). Andrés Bello Sanz, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

17. Sol·licitud de compareixença d'Ángel Contreras Marín, representant d'Adif a Catalunya, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre l'accident d'un tren de rodalia a Gelida (tram. 356-01353/15). Dani Cornellà Detrell, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

18. Sol·licitud de compareixença de Luis Pedro Marco de la Peña, president d'Adif, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre l'accident d'un tren

de rodalia a Gelida (tram. 356-01354/15). Dani Cornellà Detrell, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

19. Sol·licitud de compareixença de Pedro Marco de la Peña, president d'Adif, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre l'estat de les infraestructures ferroviàries a la xarxa de rodalia (tram. 356-01355/15). David Cid Colomer, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

20. Sol·licitud de compareixença de Josep Enric García Alemany, director operatiu de Rodalies, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei (tram. 356-01358/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

21. Sol·licitud de compareixença de Pedro Marco de la Peña, president d'Adif, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei (tram. 356-01359/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

22. Sol·licitud de compareixença de Pere Macias i Arau, comissionat per al traspàs integral de Rodalies, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei (tram. 356-01360/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

23. Sol·licitud de compareixença del secretari de Mobilitat i Infraestructures davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei (tram. 356-01361/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre

diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

24. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Sindicat Espanyol de Maquinistes Ferroviaris davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei (tram. 356-01362/15). Judith Toronjo i Nofuentes, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

25. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Plataforma Mercaderies per l'Interior davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre la seva alternativa tècnica a l'actual plantejament de barreres acústiques que afecta molts municipis de les comarques de Tarragona (tram. 356-01364/15). Judith Toronjo i Nofuentes, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

26. Sol·licitud de compareixença d'Álvaro Fernández Heredia, president de Renfe, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre la crisi de les infraestructures ferroviàries (tram. 356-01366/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

27. Sol·licitud de compareixença de Luis Pedro Marco de la Peña, president d'Adif, davant la Comissió de Territori i Habitatge perquè informi sobre la crisi de les infraestructures ferroviàries (tram. 356-01367/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

28. Compareixença de Santi Vila Vicente, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Territori i Sostenibilitat per a informar sobre la licitació de la concessió del servei de gestió i explotació de la xarxa de proveïment Ter-Llobregat (tram. 357-00565/15).

29. Proposta de resolució sobre el millorament de l'autopista C-32 al Maresme (tram. 250-00422/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 190, 72).

30. Proposta de resolució sobre la instal·lació d'una planta d'aglomerat asfàltic a Dosrius (tram. 250-00482/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 206, 30; esmenes: BOPC 242, 29).

31. Proposta de resolució sobre la promoció de pisos de la rambla de Sant Jordi, de Vilanova i la Geltrú (tram. 250-00497/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 209, 7; esmenes: BOPC 242, 33).

32. Proposta de resolució sobre la connexió del barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament del sistema d'Abrera (tram. 250-00518/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 220, 16; esmenes: BOPC 254, 10).

33. Proposta de resolució sobre el Geoparc de la Catalunya Central i el Geoparc Orígens (tram. 250-00540/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 226, 24; esmenes: BOPC 265, 7).

34. Proposta de resolució sobre el finançament de les oficines comarcals d'habitatge (tram. 250-00551/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 232, 29; esmenes: BOPC 265, 8).

El president

Vinga, hi som tots ja? Som-hi? Bon dia a tothom.

Començaríem pel tema de substitucions. El Grup de Junts per Catalunya, pel que veig, no en té cap. El Grup del Partit Popular, sí? Perdó...

Judith Toronjo i Nofuentes

La diputada Sònia Martínez substitueix el diputat Salvador Vergés.

El president

Ah, sí, senyor. D'acord. Partit Popular, diputada Eva.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president, i bon dia. En primer lloc, excusar la diputada Àngels Esteller; fins aquí.

El president

Doncs, perfecte. El Partit Socialista, en principi, els tenim tots. El senyor Becerra també el tenim aquí. I la resta de grups, diputada Llop...

Lluïsa Llop Fernández

Nosaltres excusem també la diputada Ester Capella, que intentarà incorporar-se en el transcurs de la comissió.

El president

Molt bé, doncs anem a donar... Senyor Bello, digui'm.

Andrés Bello Sanz

Sí; gràcies, president. President, per part de VOX, en el punt 29 i el 31..., me substituirà la diputada Mónica Lora.

El president

Molt bé, diputat Bello. Anem a continuació, ja, per poder encabir una miqueta més i fer... i no haver de fer totes les votacions... *(Eva García Rodríguez demana per parlar.)* Digui'm, senyora Eva, diputada García.

Eva García Rodríguez

Sí, senyor president.

Proposta de resolució sobre la instal·lació d'una planta d'aglomerat asfàltic a Dosrius (posposició)

250-00482/15

Demandar posposar la proposta de resolució número 30.

El president

Molt bé. *(Remor de veus.)* Què, s'ha quedat sense feina? *(Persisteix la remor de veus.)* Aquests de Lleida..., doncs bé.

Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença

354-00289/15, 354-00295/15, 354-00296/15 i 356-01349/15 a 356-01352/15

Mirin, referent a les votacions, i pel que teníem previst, ens han demanat de votar la 20 i la 12 per separat, i llavors faríem en un únic grup les proposicions del Grup de VOX. Senyor Bello, les votariem totes alhora, no és res personal, però així ja... *(Veus de fons.)* Sí, però així ja fem una mica més de via. *(Veus de fons.)* Home, se li ha de dir...

Vinga, passem a votació.

La 1, la 4, la 5, la 13, la 14, la 15 i la 16, que són del Grup de VOX.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Dos vots a favor, de PP i VOX i la resta de grups en contra.

Per tant, decauen.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma Aturem la C-32 perquè informi sobre el projecte d'allargament de la carretera C-32 a Lloret de Mar

356-01299/15

Llavors passaríem a votació la número 12, que és del grup dels Comuns, que també hem demanat de separar, de votar-la.

Vots en contra?

Abstencions?

I vots a favor?

Menys el grup de Junts, abstenció, i la resta de grups, a favor, i 4 abstencions.

Per tant, queda aprovada.

Sol·licitud de compareixença de Josep Enric García Alemany, director operatiu de Rodalies, perquè informi sobre els accidents de tren del 20 de gener a les línies R4 i R1 de Rodalies de Catalunya i la suspensió posterior del servei.

356-01358/15

I llavors, la número 20, que és del Grup de Junts, també hem demanat votació.

Per tant, anem a votar la número 20.

Vots en contra?

Abstencions?

I vots a favor?

Grup de Junts, VOX, PP, Esquerra, Comuns i CUP.

I abstenció del Partit Socialista.

(*Veus de fons.*) Molt bé.

Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença

354-00293/15, 354-00294/15, 354-00297/15, 354-00299/15, 354-00301/15,
356-01262/15, 356-01281/15, 356-01295/15, 356-01353/15 a 356-01355/15,
356-01359/15 a 356-01362/15, 356-01364/15, 356-01366/15 i 356-01367/15

I tens raó, és clar, i la resta, les passem ja a votació.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Per tant, unanimitat, queden totes aprovades.

Ara cridarem el conseller Vila.

Farem el mateix de sempre, no? Els set minuts els disposeu com creieu oportú amb ell, amb l'intercanvi de preguntes, o fent intervenció de set minuts, i engeguem. Ell tindrà quinze minuts. Quinze que, bé, farem quinze minutets i una mica més. El vaig a buscar i tornem. Començarà el diputat Mijoler, no? Sí.

(Pausa llarga.)

El president

Continuaríem amb la sessió.

Compareixença de Santi Vila Vicente, exconseller de Territori i Sostenibilitat, per a informar sobre la licitació de la concessió del servei de gestió i explotació de la xarxa de proveïment Ter-Llobregat

357-00565/15

Donaríem la benvinguda al conseller, l'honorable senyor Santi Vila. És una tornada a casa, no? Suposo que hi va passar una temporada, per aquesta casa, i per tant, sigui benvingut.

I saltaríem al punt 28, que fa referència a la compareixença del senyor Santi Vila Vicente, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Territori, per informar sobre la licitació de la concessió del servei de gestió i explotació de la xarxa de proveïment del Ter-Llobregat. Aquesta compareixença la demana el Grup dels Comuns, i donaríem inici a la compareixença. Per tant, conseller disposarà al voltant de quinze minuts. Si allarga una miqueta més, serem benèvolos. I seguidament donarem la paraula als diferents portaveus.

En aquesta comissió normalment se dona un termini de tres-cinc minuts a les comissions, aquí fem set minuts, i intentem fer un intercanvi d'impressions amb el ponent o amb el convidat, per donar una mica de joc i no fer-ho tan avorrit com pot ser de l'altra manera, que cadascú explica la seva. I aquí mirem de tindre un intercanvi d'impressions, que sempre és més positiu. Per tant, conseller, quan vos vulgueu, engegueu.

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Molt bé. Molt bon dia a tothom. Senyor president i alcalde, il·lustres diputades i diputats, moltes gràcies en primer lloc per l'interès en conèixer el meu record, la meva experiència en el marc d'aquesta concessió d'Aigües Ter-Llobregat que es va dur a terme l'any 2012.

Deixin-me que en primer lloc faci dues acotacions de les que en sento absolutament necessitat. La primera és recordar que efectivament han passat molts anys. Estem referint-nos a uns fets que arrenquen el 2012, quan es fa efectivament aquesta concessió administrativa. Això vol dir que han passat ben bé catorze anys. Catorze anys, per recordar sense documentació i sense bona memòria és un exercici realment difícil que, en tot cas, procuraré atendre, insisteixo, molt agraït i molt honorat. Per mi és un viatge en el temps, ja ho ha dit, senyor president. Molt bons records, moltes cares conegudes, algunes fins i tot amigues i, per tant, em sento realment com a casa, vostè ho ha dit d'una forma, millor impossible.

Em consta també, perquè m'he informat mínimament, que per aquí ja han comparegut el conseller Mas-Colell i el conseller Recoder, i fins i tot el senyor Pau Villòria, que va ser secretari general meu en dos departaments diferents i que ja els han explicat segurament, si no totes, la majoria de les coses que del meu record jo també intentaré contribuir a fer, però volia fer aquesta acotació de la distància en el temps respecte als fets que estan vostès interessats a conèixer millor. També una altra característica, una altra dada de context, ens estem referint a uns fets que es van donar en unes circumstàncies absolutament extraordinàries.

I extraordinàries no tant pel fet que es van produir en el marc d'una recessió econòmica fortíssima, amb una caiguda conseqüent d'ingressos per la tresoreria pública, per la hisenda pública de la Generalitat, sinó sobretot –jo crec que més rellevant–, per la manera com en aquells anys es considerava de forma ortodoxa que calia atendre una recessió com la que es vivia. Crec que són dues coses diferents i que hem de recordar quan ens aproximem al tema d'ATLL.

Més enllà de la recessió econòmica que es va viure, hi va haver efectivament una resposta pròpia del que en aquells moments era una exigència en reducció de deute, en reducció i exigència d'objectius de dèficit molt severs, amb limitació d'endeutament i, per tant, amb unes circumstàncies que van dur a la Generalitat de Catalunya, que tots sense cap mena de dubte estimem tant, doncs al risc del seu col·lapse, el seu col·lapse financer i i, per tant, és en aquestes circumstàncies que cal aproximar-se a les decisions que es van prendre.

Encara un darrer apunt històric. La conveniència, la necessitat de l'operació que es va dur a terme de concessió amb ATLL es va dur a terme sota el Govern del president Mas i quan qui els parla encara no era conseller. Per tant, tota la tramitació, que al marge que jo la pugui compartir, que és el cas, sobre la seva necessitat en aquelles circumstàncies, doncs es va dur a terme, es va plantejar i fins i tot es va licitar en un govern del que jo no formava part. Sí que vaig formar part del Govern que va haver de dur a terme la resposta jurídica administrativa a una sèrie de consideracions que es van fer, tant per part de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals com pels tribunals quan la qüestió es va portar a la justícia. Per tant, aquesta és una mica la mínima contribució que jo els puc fer.

Em plantejo una intervenció molt succinta, molt concisa, amb dos àmbits. Un primer de consideracions, podríem dir, més polítiques, més del meu record, de la meua opinió, gairebé els diria cívica, de per què vam actuar de la manera que vam actuar, per si els pot ser d'utilitat. I una segona consideració, anant al detall dels fets que, efectivament, ens poden servir per anar resseguint i avaluant fins a quin punt vam actuar de forma correcta en cada legislatura o en cada govern on vam haver d'actuar.

La primera consideració, la Mesa de contractació, els serveis jurídics de la casa, del Govern de Catalunya, però també del Parlament, del Departament de Territori, del Departament d'Economia. Em sento amb la necessitat de reivindicar-ne l'honorabilitat inqüestionable. Es va actuar en tot moment amb tota transparència. Vostès poden anar als diaris de sessions, veuran que ens en vam fer un tip de comparèixer, un tip de publicitar, de garantir l'objectivitat, i també si em permeten que ho reivindicui, l'interès públic de l'actuació. Un interès públic que va tenir en tot moment dues vessants. Una vessant que era la que defensava el Departament d'Economia, el que defensava la hisenda de la Generalitat, i una altra dimensió que era el que defensava el Departament de Territori. M'hi referiré més endavant.

Segona consideració, sobre el model concessional. A propòsit aquests dies de la crisi que es pateix gravíssima a Rodalies, m'he vist amb la necessitat també de recordar-ho. Un govern sempre s'ha de reivindicar com l'actor principal en la planificació i en el control. Altra cosa és la gestió, que és discutible. I segur que aquí hi ha molts diputats i diputades que pensen diferent sobre quin és el millor model de

gestió, totalment respectable, és una convicció política que, de vegades, la ciència ha acreditat en un sentit o en un altre. Però jo diria que el Govern en tot moment, el Govern de l'època, vam garantir que la planificació i el control quedava sempre on havia d'estar, que era en mans de l'Administració.

Altra cosa és que en aquelles circumstàncies extremes es va decidir per una gestió indirecta, per una concessió, entre d'altres coses, perquè necessitàvem ingressos. I aquesta és la tercera característica que els vull fer notar i és que, efectivament, es va dur a terme una concessió que va suposar un ingrés important i unes conseqüències importants des del punt de vista de la tresoreria, des del punt de vista de la hisenda i des del punt de vista de l'endeutament del pressupost. Dues qüestions diferents, però que ens van impactar en aquells moments. Es van prendre unes decisions que, a banda que ideològicament hi pugui haver algú que consideri que eren correctes i que eren necessàries i que estaven bé, en aquells moments es van fer per força.

I en aquest sentit, si no ho han fet, els recomano que llegeixin el llibre que en el seu moment va publicar per fixar memòria el conseller Andreu Mas-Colell on deia, es va fer de grat, en el seu cas, com a home de conviccions liberals, però també per força. Es va fer per força, perquè efectivament calia atendre necessitats imperioses de tresoreria i també necessitats pressupostàries que tenien a veure amb el control – com els deia–, d'endeutament i el marge de dèficit.

Lliçons d'aquell moment. L'austeritat sempre és una virtut i en aquest sentit, si s'acumulen, si s'encadenen anys on es gasta més del que el pressupost resisteix, doncs això, algú, algun Govern al final ho ha d'afrontar. Ens va correspondre a nosaltres fer-ho amb tant d'encert com la perspectiva històrica vostès podran valorar.

Finalment, una última consideració de tipus polític. La concessió d'ATLL va respondre, en primer lloc, a necessitats de tresoreria. Això explica el que a vegades algú hagi vist com la urgència. Fixin-se que el contracte es va firmar un desembre de 2012, efectivament corrent, perquè era absolutament necessari poder incorporar aquest ingrés de 326 milions d'euros en l'exercici del 2012. També es va fer per necessitats pressupostàries que no són necessàriament el mateix, no són el mateix, com saben, que les necessitats de tresoreria. En aquest cas, la reducció de dèficit

era important i la incorporació, la previsió d'ingressos de 1.000 milions d'euros, doncs va ser el segon vector.

Un tercer que m'afectava directament a mi i que havia afectat directament al conseller Lluís Recoder, i era la necessitat de finançar noves inversions al sector de l'aigua. Ens vam trobar amb una Agència Catalana de l'Aigua sense cap mena de marge per dur a terme les inversions necessàries. Veig aquí moltes persones que en el seu moment eren alcaldes o alcaldesses i que saben o sabien de la dificultat que tenia l'Agència Catalana de l'Aigua, del seu sobreendeutament per finançar actuacions que tenien a veure amb llei, amb compliment de la llei, des del punt de vista no de l'abastiment en alta, però sí de l'abastiment en baixa i de la depuració, uns reptes que encara avui no hem satisfet del tot. Fins aquí les consideracions de tipus més polític, més opinables.

Quant als fets, només els voldria recordar que va ser l'octubre del 2012 quan es van presentar les ofertes, va ser el 6 de novembre del 2012 quan es va publicar que el Consorci encapçalat per Acciona i BTG Pactual havia guanyat aquest concurs i va ser, com els deia, un 27 de desembre del 2012 quan es va signar el contracte de gestió d'ATLL durant cinquanta anys. Important acotar que no es va vendre res. No ens vam desprendre de cap actiu, com s'ha demostrat a posteriori, sinó que simplement es va dur a terme una concessió administrativa per un període acotat en el temps, en aquest cas, de cinquanta anys. L'adjudicatari va fer efectiu un primer pagament de 298 milions d'euros el desembre de 2012.

Si el 27 se signava el contracte, el dia 28 el conseller Recoder deixava el Departament de Territori i em prenia possessió com a titular jo mateix. Al gener del 2013, però, comença la gestió que ens va implicar més, que ens va interpel·lar més al conseller Mas-Colell i a mi, és quan el 2 de gener de 2013 l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals, l'OARC, considera que Acciona, hauria d'haver estat exclosa perquè incomplia la base per la qual les inversions s'havien de dur a terme per més de deu anys del que estava establert. Aquesta acotació de l'OARC, aquesta consideració de l'OARC, també coincideix amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya quan demana, ens demana, que el Govern ens posicionem i opinem sobre aquesta resolució que ha emès l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals.

Aquí comença un recorregut de recursos. La Generalitat presenta recurs davant del TSJ contra aquesta resolució de l'OARC, un òrgan independent sobre el que el Govern no podíem influir de cap de les maneres. El març del 2013 el Tribunal Superior de Justícia confirma l'obligació del Govern d'executar la resolució de l'OARC, d'anul·lar l'adjudicació d'Acciona i el Govern de Catalunya, consegüent amb els requeriments que ens fan el propi Gabinet Jurídic, i els consells que ens dona el propi Gabinet Jurídic, anunciem que interposarem recurs sobre el Tribunal Suprem.

L'octubre del 2014 el TS ratifica la decisió de suspendre cautelàriament l'exclusió de l'oferta d'Acciona i al desembre de l'any 14 efectivament, jo mateix constitueixo la Mesa de contractació que haurà de determinar si cal anul·lar o no el concurs. Es plantegen dues opcions, que és que efectivament es torni a engegar un procés de licitació o directament que es doni la concessió al qui havia quedat segon, que era Agbar en el concurs que s'havia plantejat entre Agbar i Acciona.

Al febrer del 2015 la Comissió Tècnica Assessora, encarregada per la Mesa de contractació per revisar el contracte ratifica la decisió d'adjudicar el concurs a Acciona. Els tècnics conclouen que han de tenir-se en compte els criteris de l'OARC, les dues ofertes han de ser excloses, però que ambdues ofertes modificaven el termini de les inversions. En qualsevol cas, a Acciona no li va afectar aquesta consideració que feia l'OARC i es considerava, per tant, que l'adjudicació era lícita, era legítima i que s'havia de mantenir.

Al juny del 2015 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·la aquest acord d'adjudicació a Acciona, però no pels motius que havia mantingut l'OARC. Aquest va ser un fet singular que ens va sorprendre a tots i és que, efectivament, el Tribunal Superior de Justícia anul·la l'adjudicació, però no atenent els motius que havia donat l'OARC, sinó per una infracció que, segons el TSJ, s'havia comès en els principis de publicitat i a l'hora de garantir la concurrència. Al juliol del 2015 el conseller Mas Colell adverteix del cost d'anul·lar aquesta adjudicació, que seria, efectivament, com després hem sabut, de més de 326 milions d'euros. Jo mateix, com a conseller de Territori, ja havia fet el mateix advertiment, també per indicació dels serveis jurídics, que volien que tothom fos plenament conscient que, en aquest cas, la cancel·lació

d'un contracte tindria drets indemnitzatoris que estaven recollits, m'han recordat aquests dies, en l'article 55 del contracte que es va adjudicar en el seu moment.

El gener del 2016, el conseller Mas Colell deixa el Departament d'Economia i de Coneixement i jo mateix deixo el Departament de Territori. També ho fa el Pau Villòria, que, a més a més de secretari general del Departament, havia estat president de la mesa de licitació. Febrer del 2018, i amb això vaig acabant, crec que m'ajusto, el Tribunal Suprem revoca la concessió d'ATLL a favor d'Acciona i, l'aleshores president Quim Torra anuncia que la Generalitat revisa el criteri i prefereix recuperar la gestió d'ATLL. Una decisió sobre la qual jo no puc dir res perquè ja no forma part del meu àmbit de responsabilitat.

Fins aquí, president, i senyores i senyors diputats, el que els puc explicar. Les consideracions polítiques que ens van dur a terme a decidir-ho i els fets que em va tocar assistir com a titular de la conselleria.

El president

Moltes gràcies, conseller. I ara, seguidament, el diputat Mijoler, en nom del Grup dels Comuns, té la paraula.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I moltes gràcies, honorable senyor Vila, per comparèixer avui en aquesta comissió. També moltes gràcies per l'exercici de memòria. És evident, sí, fa gairebé catorze anys d'alguns dels fets que ara li demanem la seva compareixença. Però la nostra intenció no és pas fer un debat sobre l'hemeroteca, que aquí és relativament fàcil trobar què va passar o què es va dir, en tot cas, i quin va ser el relat. Però sí que ens agradaria que aquest fos un debat sobre què passa quan un govern tracta un bé que és essencial com l'aigua com una peça d'enginyeria financera que és el que, al nostre entendre –i crec que confirma amb la seva compareixença d'avui–, va passar.

I què passa quan, a més d'entendre aquest bé essencial i públic com és l'aigua, doncs com aquesta peça d'enginyeria financera, això es fa amb precipitació, sense consens i amb unes decisions que van acabar sent tombades per òrgans administratius, per tribunals i que han tingut conseqüències nefastes –ara, el 2024,

ho hem conegut–, d'aquelles decisions. I parlem d'aigua i seria *de aquellos polvos, estos lodos*.

Parlem d'ATLL, l'aigua a l'alta, és la columna vertebral que alimenta el subministrament de milions de persones al nostre país, de més de cent municipis, – s'hi ha referit–, una infraestructura que és estratègica, que és seguretat hídrica, que és, per tant, sobirania, que és salut pública, que és cohesió territorial. I en un país que ha viscut, com també ens ho ha dit, uns episodis de sequera, que avui conviu amb l'emergència climàtica i, per tant, això per nosaltres no és una mercaderia qualsevol, és un dret, és resiliència i, com deia, és sobirania col·lectiva.

Malgrat això, com ens ha dit, el 2012 el seu Govern de Convergència i Unió va impulsar la privatització o concessió d'ATLL en unes condicions que se'ns va presentar llavors com inevitables, ara ens ha dit, extraordinàries. Hem de complir el dèficit, no hi ha alternativa, cal fer caixa –això és hemeroteca, eh?–. La tarifa serà més barata, l'empresa és inviable, i aquest era i és, ara, també el relat, però permetin que la política no es jutgi única i exclusivament pel relat, sinó que es jutgi pels fets, pels procediments, pels resultats i més quan n'hem tingut a posteriori uns altres de diferents.

El balanç que avui arrosseguem és un procés que va estar ple d'irregularitats, de controvèrsies, d'impugnacions, resolucions, sentències, i que ha acabat amb una reversió i una factura que ha acabat pagant el país. I aquí vull afegir un fet recent i molt revelador. El 28 de maig de 2024, amb el Govern ja en funcions, es va aprovar la provisió de pagament de 365 milions d'euros vinculat a l'execució provisional de la sentència i no es va incloure en la relació d'acords comunicats dels mitjans. Parlem d'un pagament que, segons s'ha explicat, beneficia el fons Fortress que havia adquirit els drets de cobrament vinculats a la indemnització.

Per tant, tenim una pregunta de fons. Com pot ser que una operació d'aquesta magnitud es fes d'una manera tan nefasta i jurídicament tan vulnerable que acabés esclatant? Vostè, com a conseller de Territori, encara que en part, no era un actor menor, i per això és important aclarir quin era el seu paper, què va conèixer, què va signar, què va defensar públicament i amb quina informació, i algunes de les qüestions ja ens les ha dit. Sobretot, no venim a fer un judici personal, sinó que

venim a exigir una cosa que la política deu a la ciutadania quan es cometen errors, que és la veritat institucional, la responsabilitat política i, en definitiva, el rendiment de comptes.

Vaig de cara ja a barraca. Li volem preguntar algunes qüestions molt concretes. L'OARC, ens ho ha dit, va acordar l'exclusió de l'oferta d'Acciona al gener del 2013. Per què van persistir en la via aquesta del seguim endavant en lloc d'aturar el procés i refer-lo amb garanties? (*Pausa.*) Endavant, pot contestar-me, si vol, sí...

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Sí, moltes gràcies. Doncs molt precís. Ens semblava que era conseqüent amb un procediment administratiu que s'havia preparat amb molt de rigor, i jo discrepo que no es fes amb rigor. Altra cosa és que l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals, unipersonal, eh?, unipersonal, ens va fer unes consideracions que, finalment, no van ser les que es va acabar atenent per part de la justícia. Això també ho vull fer notar, ho vull subratllar. Es van fer unes consideracions que es van tenir en compte, però des del punt de vista dels Serveis Jurídics del Departament de Territori i d'Economia, mai es van compartir.

Si no es van compartir, nosaltres políticament vam ser conseqüents i coherents amb el criteri jurídic que es fixava des dels nostres respectius departaments i ho vam defensar fins al final. Fixi's que al final, senyor diputat, quan el Tribunal Suprem, efectivament, confirma que cal cancel·lar el contracte, en cap moment es qüestiona la possibilitat i la legitimitat de tornar a dur a terme una concessió administrativa en els mateixos termes. Es qüestiona senzillament com s'ha fet la concessió per una qüestió molt precisa, molt tècnica, que, si volen, els recupero, però que, de fet, senzillament es va acatar i el següent Govern, ja alliberat de la pressió de les circumstàncies va poder prendre amb un altre criteri.

Lluís Mijoler Martínez

Sobre el Tribunal Suprem, quan va acabar confirmant aquesta nul·litat, qui va assumir la decisió política de mantenir el pols judicial i quina era l'expectativa real? És a dir, això era una puntada de peu cap endavant o realment hi havia una expectativa realista d'obtenir una resolució que fos favorable?

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Entenc que em demana quasi quasi un judici d'intencions. Jo el que li puc dir, que des del punt de vista del Govern del qual jo formava part, estàvem convençuts que havíem fet les coses bé i, per tant, vam intentar ser coherents i conseqüents, donant tot el marge a la discussió en primer lloc jurídicoadministrativa i en segon lloc davant dels tribunals, com s'ha de fer.

Lluís Mijoler Martínez

Tinc algunes preguntes més però intentaré concretar perquè se'ns acaba el temps. El 2024 es va pactar una indemnització de 95 milions més interessos, un 103 milions, i s'ha informat d'un cost total entorn dels 480 milions per aquelles decisions que es van prendre llavors, el 2012 i 2013. Assumeix alguna responsabilitat política per aquesta factura que ha acabat recaient sobre les arques públiques?

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Bé, el que assumim és que nosaltres vam generar uns ingressos i que, efectivament, quan el contracte es va haver de revertir, doncs tal com preveia el propi contracte es van haver de reparar i d'indemnitzar. Això nosaltres ho havíem anat advertint. Fixi's que el Tribunal Suprem va insistir en què un dels camins era, efectivament, la indemnització de les possibles parts perjudicades per acabar amb el contracte, però el propi Tribunal Suprem també va advertir que un altre camí ben legítim era tornar a plantejar de nou la concessió i trobar solucions que ens haguessin estalviat aquestes indemnitzacions.

En tot cas jo no vull valorar el Govern que va decidir tornar-ho a gestionar directament per què ho va fer.

Lluís Mijoler Martínez

I una última, en tindria moltes més, em sap greu, però n'ha parlat vostè, que es va justificar una part de l'operació per liquiditat i per dèficit, però també altra per una qüestió ideològica. Ens ha citat en Mas-Colell, que deia que es va fer de grat, tot i que de forma obligada. Quina part hi havia més important en aquesta valoració? És a dir, hi havia més la part ideològica o la part d'aquesta liquiditat necessària? I si hi

havia alguna alternativa de finançament públic o de reestructuració del deute sense cedir aquesta gestió per dècades? Es va descartar? Per què? Si en té coneixement...

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

No sé si abans m'he explicat amb prou precisió. Jo el que he intentat distingir és per una banda les necessitats que van objectivar des del Departament d'Economia, que tenien a veure amb tresoreria i tenien a veure amb pressupost, per tant tenien a veure amb liquiditat i accés a liquiditat i alhora amb reducció de dèficit. Això eren necessitats que objectivament van acreditar des del Departament d'Economia que liderava el conseller Mas-Colell. I l'altre àmbit de necessitats, efectivament, és que ens trobàvem des del Departament de Territori incapaços de dur a terme inversions. Això són els dos vectors que efectivament ens van moure a prendre aquesta decisió.

El que abans he intentat dir és que pot ser que allò es fes per força i també pot ser que, efectivament, el posar en marxa actius que en aquells moments tenia l'administració que no vol dir vendre'ls, però efectivament treure'n el màxim rendiment doncs fos una opció que per alguns fos inadmissible, lesiva per l'interès general, crec entendre de la seva posició que efectivament estava vostè en aquesta posició i que, per d'altres doncs fos una opció més, un recurs més que en aquelles circumstàncies estava especialment justificat.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat Mijoler. També el compareixent segurament tindrà l'oportunitat en los altres torns de compareixença d'aprofundir en alguns d'aquestos temes. Per tant, passariem ara, és hora del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat i president de la comissió, el company Joaquim Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Molt bé, conseller. Moltes gràcies. Jo començaria amb una frase d'ahir del ministre Puente, que va dir que una xarxa ferroviària no és una tetera i no s'arregla en dos dies. I parlem de l'any 2012 i encara tenim la mateixa tetera. I tenim la mateixa tetera aixafada i esmicolada i per altra banda no hem pogut tenir ni una mica de Loctite per

endreçar-la una mica. Per tant, com vostè ha dit, conseller, allò no va ser ni una operació política, ni va ser una operació ideològica, sinó més aviat va ser una operació de supervivència.

I entenc que quan un govern s'ha de reunir, com vaig dir l'altra vegada, un 27 de desembre, l'endemà de Sant Esteve, per portar a terme una operació d'aquestes característiques, jo em penso que com a país i com a institució havia de ser un dia molt trist, un dia molt humiliant i molt vergonyós per la nostra institució. L'any 2012, el 27 de desembre, el deute de la Generalitat eren 45.000 milions de pessetes. Representava el vint per cent del producte interior català. Gran part del pressupost es destinava a interessos i amortitzacions de crèdit. Hi havia dificultats per pagar proveïdors, nòmines, farmàcies, etcètera, etcètera.

Depeníem totalment de l'invent del FLA. Nosaltres aportem diners, ells cedeixen els nostres diners amb interessos, llestos ho són una estona. Un control absolut del *Ministerio de Hacienda* i unes condicions estrictes de dèficit. No tenien ni per posar plat a la taula, per dir-ho d'una manera. I, per tant, jo entenc que el Govern va haver que fer una acció d'aquestes característiques. Conseller, si haguéssim tingut una tetera com Déu mana, més enllà, que és el que podem discutir avui, el tipus de producte que posem dins de la lletera, si ha de ser públic o privat, o ha de ser d'aquestes característiques o de l'altra, si haguéssim tingut una tetera com déu mana, el Govern, l'endemà de Sant Esteve, no s'hauria quedat a casa amb la família, enlloc d'haver d'anar al Palau de la Generalitat a aprovar una concessió administrativa d'aquestes característiques?

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Moltes gràcies, senyor diputat. Bé, estic totalment d'acord amb la proposta interpretativa que vostè ens fa. Efectivament, les circumstàncies eren extraordinàries i la situació era que presenciàvem cada mes la dificultat de poder atendre el pagament de nòmines, mossos, metges, mestres, que en aquells moments era molt icònica la referència en aquests tres àmbits. Insisteixo, a més a més, el Govern en cap cas es va despendre de la seva vocació de planificació i de control. Altra altra cosa és que es van repassar els actius disponibles i es va intentar treure el màxim

rendiment en unes circumstàncies d'extrema dificultat, d'endeutament i d'accés als mercats.

Recordin, que ara això ens costa de recordar, que en aquells moments l'accés també als mercats financers estava molt restringit, estava molt reglat, doblement ho estava a Catalunya i, per tant, es va fer el que són les solucions de llibre, ortodoxes, en circumstàncies com les que ens van tocar viure.

Joaquim Calatayud Casals

Molt bé, conseller. Jo, per la meua part, si vol utilitzar aquests tres minuts per dir alguna cosa més, sinó, podem passar la...

(Pausa.)

El president

Continuem. I, seguidament, té la paraula el diputat Salvadó, en representació d'Esquerra Republicana, quan vostè vulgui.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. En primer lloc, agrair, evidentment, al senyor Santi Vila la compareixença. Un punt extemporània, evidentment, ja ho ha comentat, estem parlant de fets que ja fa catorze anys. És cert que en un escenari on, segurament, lo que era l'explosió de la crisi econòmica i, després, les mesures que es posen sobre la taula i els diferents escenaris, en este sentit confronta en aquell moment dos models d'entendre la funció pública, probablement. Hi ha coses que vostè, diputat, no hi pot estar d'acord i altres que no, però és veritat i també aquí a Catalunya, en aquell moment, la crisi ja va suposar, també, un canvi de govern.

Jo crec que hi ha lliçons que, segurament, hem d'aprendre, errors a no repetir. Abans, el diputat Calatayud feia referència a l'instrument del FLA, que en aquell moment vam haver de recórrer. Jo aprofito, també, per posar en valor la possibilitat de nou acord de finançament que ens doti d'una miqueta més d'eines. No ho tenia present, però ja que ha tret la paraula FLA, segurament, el fet d'anar-nos dotant, com a país, de més eines per anar gestionant escenaris que puguin ser desfavorables, també serà un pas endavant important.

Albert Salvadó Fernández

Dit això, abans, el conseller Vila ja n'ha fet referència. Vostè no va pilotar el que és el procés de privatització d'Aigües Ter-Llobregat, això ho va fer el conseller Lluís Recoder. Vostè arriba, pràcticament, si m'equivoco i faig alguna imprecisió, – m'interromp indirectament, si li sembla, arriba pràcticament a la signatura del contracte o..., per tant, clar, signatura d'una privatització de cinquanta anys per intentar reduir el dèficit de la Generalitat en 1.000 milions d'euros. Ne feia referència també, diputat Mijoler, d'un bé públic que arriba a totes les cases, com és la gestió de l'aigua.

Al final, l'eina, en aquell moment, eh?, «el Govern dels millors» tria per reduir dèficit l'eina de la privatització de l'aigua, que afecta més de 4 milions de persones. Des d'un punt de vista ideològicament qüestionable i financerament, ja s'ha vist, va ser un procediment que, al final, ha acabat sent gens exitós. Va portar a un conflicte judicial immens que, al final, també ha acabat, i això també és recent, és a dir, ha acabat l'actual Govern renunciant a recuperar 365 milions d'euros i fent un pacte extrajudicial amb l'empresa per un valor, parlo de memòria, però crec que estàvem al voltant dels 120 milions d'euros, en el qual l'empresa Acciona acaba desestimant una demanda de lucre cessant de pràcticament 800 milions d'euros a canvi de 120 milions d'euros, quan tenim jurisprudència del Suprem, que segurament, davant de nul·litat del contracte, no es pot demanar lucre cessant.

Bé, la veritat és que tot el procés des que comença fins que es resol, la veritat és que costa d'entendre. Va començar malament i ha acabat pitjor. Per tant, insistixo, entenc que l'honorable Santi Vila no és responsable del procediment que porta en esta adjudicació del contracte d'Acciona. Sí que és cert i n'ha fet referència, dies després d'assumir vostè la responsabilitat de la Conselleria, l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals considera que Acciona hauria d'haver quedat exclosa per un incompliment d'una de les bases de la clàusula del contracte, de fer les obres, és a dir, més de deu anys quan les bases plantejaven que s'havien de fer en un termini màxim de deu anys. Per a un profà en el procediment sorprèn que s'hagi acceptat una oferta amb una clàusula que incomplix explícitament una de les clàusules del plec de condicions, però bé, ja n'ha fet referència vostè, tot el periple judicial.

I, al final, jo entenc que quan la seva responsabilitat està en la gestió de totes les sentències judicials que són contràries als interessos d'Acciona, i no se n'ha fet referència, però se'n va fer referència a les compareixences que van haver, crec que eren dels consellers Mas-Colell i Recoder i el secretari general sobre la signatura de la resolució del juliol del 2013 on eren, crec, dies previs a la segona sentència del Superior de Justícia de Catalunya en la que el Govern se comprometia amb l'empresa a indemnitzar-la per danys i perjudicis en cas que el procediment s'hagués de revertir per una sentència judicial.

M'agradaria que ens poguéssiu explicar en aquell moment, hi insistixo, sense voluntat de..., ne sóc absolutament conscient de la dificultat del moment, però una resolució d'estes característiques signades per vostè i pel conseller Mas-Colell en aquell moment, a quina motivació obeïa, si mos pot donar llum al respecte.

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Moltes gràcies, senyor diputat. En les dues consideracions que fa, jo crec que aflora ràpidament després de tornar-nos a aproximar al temps com el tractament que l'Administració va donar en aquelles circumstàncies de recessió econòmica i de dèficit ha estat radicalment diferent en aquell moment del que, per exemple, es va donar en circumstàncies també molt adverses com va ser les circumstàncies de la covid.

A vegades em diuen, si vostè voldria tornar a ser conseller, voldria, dic, oh, només amb la memòria de l'original. És a dir, aquest és un aprenentatge que fem tots i, efectivament, avui sabem que algunes polítiques públiques són més encertades i d'altres no ho són tant. Avui ho sabem. Però és un exercici d'anacronisme, és un exercici de presentisme, jutjar amb ulls d'avui decisions que es van prendre fa catorze anys. En aquelles circumstàncies, insisteixo, la alineació, l'exigència de l'ortodòxia institucional europea, espanyola, especialment espanyola, sobre en aquest cas el sistema autonòmic i, en concret, sobre les circumstàncies a Catalunya, eren les que eren i les decisions van ser conseqüents amb això.

Fixin-se que a la covid es va actuar radicalment diferent, i l'Administració va afrontar generant dèficit i generant endeutament les respostes que després la ciutadania va apreciar i la pròpia economia crec que també i que, per tant, això ho sabem avui, el

2026. Quan, per què? Entenc que vostè m'ha intentat acotar per què? El conseller Mas-Colell en el seu dia va advertir efectivament dels costos d'una possible anul·lació de contracte, com de fet jo mateix com a conseller de Territori una mica abans crec recordar també ho havia fet. Ho havíem fet per coherència i per lleialtat amb els òrgans jurídics que ens assessoraven i que fixaven les nostres posicions.

En ple procés de discussió jurídica o administrativa, a banda de la discussió política, ens va semblar que el coherent era dur-ho fins al final i efectivament veure si, com consideràvem nosaltres, els gabinet jurídics que ens assistien tenien raó o si efectivament la tenia un òrgan de contractació. Nota a peu de pàgina i perdonin que faci una excursió en la meua doble condició en una legislatura de conseller de Territori i l'altra de conseller de Cultura. Encara ara jo estic davant d'un jutge per ser conseqüent amb les opinions jurídiques del Departament de Cultura i del Gabinet Jurídic de la Generalitat de Catalunya. I ho afronto amb humilitat, amb convicció de dir, doncs que sigui un jutge que ens digui si teníem raó o no. Però en plena discussió jo no em podia desdir políticament d'una decisió que els gabinets jurídics em deien que féssim.

El conseller Mas-Colell va advertir que, a més a més, l'article 55 del contracte que s'havia adjudicat el 2012 deixava clar el que qualsevol contracte d'aquestes característiques sempre deixa clar i és que la seva cancel·lació, per les raons que siguin, suposarà drets indemnitzatoris per l'adjudicatari del contracte.

Com així ha estat.

El president

Molt bé, gràcies, diputat Salvadó. I seguidament, i en nom del Partit Popular, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president i molt bon dia, molt benvingut senyor honorable Santi Vila, conseller d'aquesta comissió de la que vostè va ser titular durant uns quants anys. En primer lloc agrair l'exposició inicial que vostè n'ha fet i les respostes que està donant als diferents grups. Fa pràcticament ja un any, en aquesta mateixa comissió, els dos consellers que vostè ha anomenat, ja va ser aquesta comissió objecte, per

tant, de parlar, de debatre sobre el que va ser la privatització de la gestió d'Aigües Ter-Llobregat. Per tant, ara després de pràcticament un any, tornem a parlar avui amb vostè, conseller Santi Vila.

Cal recordar que la situació econòmica de gran dèficit que tenia Aigües Ter-Llobregat, fins i tot hi ha informes de la Sindicatura de Comptes que així ho avalaven, que així ho deia, no?, perquè és el que fan les esquerres i és arruïnar els diferents governs i deixar grans dèficits, tant en el Govern de Catalunya com també va passar amb el Govern d'Espanya i que alguns coneixem i vam patir molt bé.

Però jo sí que li volia fer algunes consideracions i alguns elements, citar elements inicials, perquè l'any 2010, d'això crec que vostè no n'ha parlat, la Sindicatura de Comptes ja va detectar diferents irregularitats i deficiències en la gestió d'Aigües Ter-Llobregat, problemes en la valoració dels actius, riscos en la planificació a llarg termini, insuficient justificació econòmica d'algunes decisions estratègiques, tot això ja va passar en diferents informes de la Sindicatura de Comptes de l'any 2010.

I aquí sí que una nostra valoració també, després de tots aquests anys i de veure-ho tot amb una certa perspectiva, perquè nosaltres en el seu moment vàrem ser partidaris o vam apostar per aquella externalització, que no privatització, nosaltres vam defensar l'externalització de l'empresa, però sí que és veritat que amb aquesta perspectiva que dona el temps, com vostè molt bé deia, entenem que la Generalitat va convertir una va convertir una decisió que en el seu moment era absolutament legítima en un fracàs econòmic per un deficient control de procediment administratiu, com vostè ha explicat. I, per tant, la conclusió seria que la privatització d'Aigües Ter-Llobregat no va fracassar en si per ser una privatització, sinó per una gestió – diguem-ne –, ineficaç del Govern de la Generalitat.

I el resultat final ha sigut molt negatiu, vostè també ho comentava, de pràcticament 325 milions d'euros que ens ha costat. Però, conseller Vila, miri, quan vostè va assumir les competències en l'àmbit territorial i d'infraestructures, aquest 28 de desembre del 2012 que ens ha explicat, el problema ja no era la decisió de privatitzar, sinó com s'havia tramitat el concurs i quines conseqüències podia tenir una eventual anul·lació judicial, com així va ser.

I, per tant, la sentència del Tribunal Suprem va concloure que no es va corregir a temps un procediment defectuós, que no es van activar alternatives per reduir l'exposició patrimonial de la Generalitat tampoc, i que no es va evitar que l'anul·lació acabés comportant aquesta indemnització de prop de 325 milions d'euros com a mínim. I, per tant, el Tribunal Suprem no va qüestionar la gestió del concessionari, no qüestiona l'adjudicació des del punt de vista tècnic, ni tampoc invalida el model de col·laboració publicoprivada. I ara li faré una sèrie de preguntes, conseller, i si vostè té a bé respondre-les de la manera que cregui convenient.

Va ser vostè el conseller responsable de gestionar, per tant, la fase clau del procés de privatització a partir d'aquest 28 de desembre. Però quan vostè va assumir aquestes responsabilitats, el concurs ja estava judicialitzat. Era vostè plenament conscient del risc real d'anul·lació que hi havia d'aquest procediment? Va rebre vostè informes jurídics que advertissin de defectes formals greus en la tramitació del concurs? I, en tot cas, si va ser així, per què no es van corregir a temps?

El desembre del 14, com ens ha comentat, amb la concessió ja anul·lada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i amb recursos encara pendents de resolució, vostè va constituir la mesa de contractació que havia d'analitzar diferents alternatives. Tornar a licitar el servei o bé cedir la gestió a una altra empresa, com era el cas d'Agbar. Què van recomanar els informes tècnics en el seu moment a aquest respecte? Qui va optar per no tornar a convocar un concurs públic i recuperar en aquell moment la gestió pública directa de la infraestructura, després de l'anul·lació judicial del procés original i la confirmació, per tant, per part del Tribunal Suprem?

Per quins motius es va fer, senyor conseller? I, sobretot, es va valorar adequadament l'impacte econòmic que podia tenir en aquell moment?

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Moltes gràcies, senyora diputada. Per precisar bé les preguntes que m'ha fet, el conseller que va dur a terme l'adjudicació del contracte va ser el conseller Lluís Recoder. La meva competència va suposar la posada en marxa de l'òrgan, efectivament, la Comissió Tècnica Assessora encarregada d'efectivament revisar el

contracte que s'havia fet. I aquesta mesa, unànimement va –això és important subratllar-ho–, ratificar la decisió d'adjudicar el concurs d'Acciona.

La consideració que, efectivament, l'OARC havia fet, efectivament, vostè ho diu, m'ha semblat dir, un defecte formal greu, en cap cas es va considerar un defecte formal greu, sinó que efectivament va suposar una puntuació que no va alterar en res l'ordre de l'adjudicació. Perquè crec recordar que a Acciona aquella meritació li va suposar zero punts, per haver planificat una sèrie d'inversions fora del calendari orientatiu que s'havia de fixar, i a Agbar, que va quedar segon, se li van donar 3 punts. Per tant, va ser fins i tot més premiada la proposta perdedora que la guanyadora.

En tot cas, sense entrar en consideracions, en aquells moments del que sí, efectivament, on vaig assumir la responsabilitat va ser de la constitució d'aquesta comissió tècnica, que se li va fer l'encàrrec de revisar el contracte. Unànimement, aquesta no era una mesa unipersonal, unànimement es va ratificar la decisió i després van –per dir-ho així–, participar en tota la discussió jurídica administrativa.

La segona part de les seves preguntes, permetin que sí que no les atengui, perquè és que en desconec les raons. Ja van ser en temps del president Torra i, per tant, no el puc dir per què el seu Govern, i ell mateix si és el cas va decidir no tornar a treure a licitació una possible concessió d'ATLL i va preferir tornar-ho a gestionar de forma directa.

Aquí jo no l'hi puc dir perquè no hi era i deixem-ho aquí.

El president

Gràcies. I seguidament i en representació del Grup de VOX té la paraula el diputat senyor Bello, quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Muchas gracias, señor Vila, por sus explicaciones sobre este proceso de licitación y de contratación del servicio de aguas. Es verdad, usted lo ha dicho, que es un caso muy antiguo, catorce años. Ha pasado ya mucho tiempo. Yo creo que en este momento ya casi lo sabemos todo, ¿no?, entre lo que se ha ido

publicando y las explicaciones que han venido algunas de las personas que usted ha mencionado anteriormente.

Y bien, todos entendemos la situación económica de aquel momento. Algunos la vivimos en el mundo profesional, fuera de la política. Efectivamente fue una situación muy grave. También fue muy grave la situación financiera del Gobierno de la Generalitat, tenía graves problemas, efectivamente es así. Esto todos lo conocemos, todos lo entendemos, pero lo que yo creo que no podemos discutir es lo acertado de este proceso, me parece que le llamamos el proceso de licitación estuvo pleno de errores, de decisiones que..., yo ahora le preguntaré sobre ello, que quizás algunas de ellas fueron erróneas.

Entendemos también –lo ha comentado–, que esa decisión política fue motivada por los problemas, la situación económica, problemas financieros, pero también una cierta intencionalidad política por el *conseller* de aquel momento, lo ha mencionado, Mas-Colell, que nosotros, desde VOX, no sé, no acabamos de entender muy bien porqué se adoptó esta decisión y no acabamos de estar de acuerdo en esta privatización o, como ha dicho algún otro diputado, en esta externalización del servicio. No acabamos de estar de acuerdo, pero lo que es..., eso lo podemos entender, pero lo que es incuestionable es que esto se hizo mal, se hizo mal el proceso.

Usted le quita importancia, no, solo fue un punto concreto, bueno, discutible, pero la realidad es la que es. El fin ha sido el que ha sido. Se cometieron errores en el proceso de licitación y se cometieron posteriormente malas decisiones políticas, que han supuesto un auténtico desastre para las arcas de la Generalitat, es decir, para el dinero de todos los catalanes. Aquí se han dado cifras diversas, según cómo se mire, pero al final fueron varios cientos de millones de euros lo que nos ha costado a los catalanes en indemnizaciones todo este proceso mal gestionado y estas malas decisiones políticas.

Y ya con la distancia temporal de aquellas decisiones y supongo que usted tiene ya una perspectiva, tiene muchísimo más conocimiento que todos nosotros de lo que se hizo y por qué se hizo, yo le quería preguntar ¿habría cambiado con la información que tiene en este momento y las consecuencias de sus decisiones

alguna decisión importante de las que adoptó en aquel momento? Y, por otro lado, pues claro, aquí no hacemos juicios jurídicos, para eso están los tribunales. Nosotros hacemos juicios políticos, ¿cree que se adoptaron las consecuencias políticas pertinentes ante tal cúmulo de errores y de las consecuencias que tuvieron? ¿Cree que esas decisiones políticas fueron suficientes?

Muchas gracias.

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Muchas gracias. Bé, des del punt de vista polític, qui els parla creu que un model de gestió indirecta és un model ben legítim i a vegades oportú. És una opinió, és una convicció política que jo tinc i que entenc que molts de vostès no tinguin, però el nostre país, amb relació a la gestió de les infraestructures ha estat històricament exemplar amb models de gestió indirecta, amb terciarització de serveis, i gràcies a això tenim una molt competitiva xarxa d'autopistes i tenim moltes infraestructures encara actualment concessionades. Per tant, aquest és un model de gestió que jo reivindico.

En aquelles circumstàncies concretes es va activar un actiu de forma apressada. Vam haver de fer-ho perquè efectivament era imperiosa la necessitat de tenir accés a uns recursos i a una tresoreria que no teníem. Ja sé que ho recorden, però per si de cas, el mateix 2012 es van ingressar més de 320 milions d'euros a la hisenda pública de la Generalitat. Aquest ingrés es va produir i efectivament s'han hagut d'atendre per la nul·litat del contracte uns drets indemnitzatoris i un lucre cessant que s'ha negociat, s'ha acordat i jo no estic en condicions de dir si de la forma més audaç, més hàbil o no, no ho sé, si efectivament es podria haver fet millor o no.

Qualsevol Administració en circumstàncies de bonança es podria plantejar de nou concessió de serveis, de nou. Fixi's que hi ha una discussió en aquests moments en com gestionem alguns serveis i fins a quin punt en traiem la correcta prestació de servei que no esperaríem. És discussió. És una discussió política i acadèmica. Com ho podem gestionar millor? Jo al principi, si ho recorden, només m'he reivindicat en el sentit que sempre ho vam fer pensant en l'interès públic i que les solucions són discutibles, però que no es pot qüestionar en cap cas l'honorabilitat i l'interès públic i fins i tot l'objectivitat del procediment juridicoadministratiu que es va dur a terme.

Quan s'hi van assumir les responsabilitats polítiques, bé, jo crec que cada govern, més enllà d'efectivament rendir comptes, el conseller Recoder va comparèixer, que va ser el qui va adjudicar, no recordo la de vegades que va comparèixer. Jo, en sessió plenària al Parlament, com a mínim dues, només per parlar d'ATLL. En comissió informativa devia assistir, ni us recorden, ho he mirat, permetin-me que no hi hagi dedicat més temps tampoc del necessari avui en aquesta sessió a recordar-ho, però vull dir que vam rendir comptes i alguns van anar a examen quan van anar a les eleccions i aquí estem. És a dir, no crec que...

Altres rendiments de comptes ja té un angle que, en general, jo no en sóc mai partidari, que és el judicialitzar decisions quan –en fi–, no hi ha indicis de no haver actuat d'una forma honorable i recta.

El president

Molt bé. I seguidament tindrà la paraula el diputat Dani Cornellà, en representació de la CUP.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president; gràcies i bon dia. Bé, com vostè mateix ha explicat, aquí hi ha unes diferències polítiques, els diferents partits. Nosaltres sempre hem dit que el que va passar el 2012 va ser la privatització més gran de la història de Catalunya en termes de model de gestió. Per nosaltres és evident, un contracte a cinquanta anys per nosaltres és incompreensible. Ni un ni cinquanta, eh?, però que a sobre es faci a tan llarg, doncs bé, nosaltres sempre vam considerar que era un error i més amb el que vostè avui ens ha explicat, perquè ens ha parlat que van ingressar 320 milions de seguida que es va fer aquesta concessió, però si vostè fa el balanç comptant això, que és la privatització més gran de la història, el cost-benefici que va tenir aquesta operació que encara avui, aquí es parla d'extemporani, però no ho és.

L'any passat, el 2025, encara s'estan pagant les conseqüències. Per tant, tan extemporani no és que al cap de més de tretze anys encara s'arrossequin les conseqüències d'aquesta privatització. Per tant, pel que fa a cost-benefici, pel que va suposar en aquell moment ingressar 300 milions va ser pa per avui, gana per demà, perquè al final el que ens hem jugat és diner públic, que no només hem hagut de retornar el que ens van ingressar, sinó que s'ha hagut de pagar molt més. I això

queda claríssim quan veiem que entra fins i tot fons voltor en joc, com els Fortress, que al final el que fan és comprar els drets a Acciona. I si fan això és per guanyar diners, és a dir, perquè hi hagi transferència de diner públic cap a privat, perquè no s'han fet bé les coses.

Per tant, nosaltres creiem que el cost-benefici en tema pressupostari, diner públic i credibilitat de les institucions ens va anar totalment en contra i això i encara en paguem ara les conseqüències. No sé com ho valora vostè aquest cost-benefici...

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Bé, miri, hi ha una lliçó que jo crec que és aplicable a l'Administració, però també a la vida privada de cadascú. Si t'has de desprendre d'algun bé, l'has de vendre, que no va ser el cas, o gestionar, fes-ho quan estàs fort. Nosaltres ho vam fer quan estàvem més febles. Si has d'anar al mercat a treure rendiment d'algun bé que tinguis, d'algun actiu que tinguis, fes-ho quan les circumstàncies et són favorables. Malament rai aquell que s'ha de vendre una casa i necessita els diners, malament rai. Malament rai aquell que ha de concessionar un servei i s'ha d'avenir a les circumstàncies que li toquen.

Per tant, jo li puc concedir, puc estar d'acord amb vostè, que si avui es fes la mateixa actuació, evidentment se'n trauria un resultat molt millor que el que es va obtenir en aquelles circumstàncies tan difícils on, per dir-ho així, la dificultat de la conselleria de l'època va ser garantir la concurrència. És a dir, garantir que tingués interès per més d'un dels actors la possibilitat de concórrer en aquell concurs. Per tant, aquest per mi és el tema clau, no...

I després, l'acotació que vostè fa temporal dels cinquanta anys, desgraciadament li puc donar fe que els anys passen de pressa, i que pot semblar molt, però (*L'orador riu.*) que cinquanta anys, depèn de com s'ho miri, quan s'adoni dirà, doncs ja ho tenim. I per tant, l'Administració, insisteixo, vostè ho ha dit amb això molt bé, va ser una gran terciatització d'un servei i es va afrontar a cinquanta anys perquè era l'única manera d'encaixar-ho des del punt de vista financer.

Dani Cornellà Detrell

Perquè més enllà d'això vostè, de fet sí que és veritat que entra a posterior tal i com ha dit, però sí que el 2013 sembla que apareix un document firmat per vostè com a conseller, i també el conseller Mas-Colell, on ja es resolia la part d'interpretació sobre el contracte, sobre precisament aquesta indemnització que s'hauria de pagar a futur. Però és clar, la comissió tècnica, vostè diu que es va fer el 2015. Per tant, aquest document que Acciona va treure a la llum i els va dir als seus accionistes el 2013, no patiu, que nosaltres, si ens fan fora, cobrarem perquè tenim una carta del conseller Vila i del conseller Mas-Colell.

No sabem ben bé com va anar això, perquè si després la mesa de contractació, que és la que ha de dirimir tots aquests temes més jurídics, legals, es fa el 2015, doncs com és que vostès ja van avançar a l'empresa que cobrarien si encara no s'havia creat aquesta mesa tècnica?

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Sí, les dues resolucions, la del conseller Mas-Colell i la meua, no generaven drets nous, senzillament reproduïen els drets ja recollits en el contracte que es va signar el 2012, en concret a l'article 55. Per tant, aquí, efectivament, les resolucions que es van anar dictant, recollien drets fiançats administrativament en el contracte del 2012, no a posteriori per resolucions noves.

Dani Cornellà Detrell

Compartim plenament que quan es ven perquè ja necessitat, és un problema, però el problema no va ser aquest, en tot cas, el problema devia ser que no es va fer correctament el concurs per fer la concessió a Acciona. Evidentment, les presses no són bones conselleres, això és evident, però aquí va haver un error, i aquest error ha costat, en aquell moment es van ingressar 320 milions, però a la llarga, com hem vist, ha costat molts més milions dels que es van ingressar i, evidentment, han vingut de l'erari públic i que se'ls ha acabat enduent un fons voltor, coses surrealistes.

Per tant, penso que vostè ens hauria d'explicar, com a part implicada, encara que no hi fos al principi, però després s'hi va incorporar, com valora aquesta operació, aquest fracàs d'operació, que es converteix en la privatització més gran de la història de Catalunya, es converteix en un fracàs i en un passar diners públics cap a l'empresa privada. Si ja ho era en si la concessió de cinquanta anys, perquè al final

el que estàvem fent és passar un bé públic a mans privades perquè, evidentment, en traguessin un benefici, a més de vostès ingressar diners, no diem pas que no, però perquè en traguessin un benefici a llarg termini, recuperessin la inversió més el benefici, al final no va passar això, tampoc, i el que va passar és que es va haver de pagar, fins i tot, sense que fessin aquesta gestió privatitzada d'un bé públic.

Per tant, suposo que considera que va ser un fracàs del Govern en aquells moments i una molt mala gestió pública d'una concessió.

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Bé, la decisió final, insisteixo, que la van prendre un altre Govern, en aquest cas, el Govern del president Torra, i el per què podent de nou dur a terme una concessió administrativa va preferir afrontar la indemnització i acordar una indemnització, doncs els hi hem de preguntar als que van prendre aquella decisió, jo no sé amb quins criteris ho van fer.

Dani Cornellà Detrell

L'última, però entenc que és perquè hi va haver una sentència judicial perquè no s'havia fet bé el concurs. És que vostè omet el que, si es va arribar a aquesta situació, és perquè hi ha un tribunal que diu, no s'han fet bé les coses i és la pròpia Generalitat qui no fa bé les coses, i això és una evidència, independentment del que després decidís el president Torra, però el que està clar és que si ell pot decidir és perquè hi ha una sentència i perquè s'han fet malament les coses. Penso que aquesta conclusió és bastant òbvia.

Gràcies.

El president

Molt bé. Bé, si vol contestar...

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

És igual...

El president

En tot cas ja..., gràcies al diputat Cornellà per la intervenció. I ara seguidament, i en nom del PSC, té la paraula la diputada Candela.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Gràcies, conseller Vila, per estar avui en aquesta comissió, explicant-se..., vostè ens deia a l'inici, els records de ja fa uns anys. I fa gairebé un any, ho deia la companya diputada Eva García, concretament el 19 de març de 2025 van comparèixer en aquesta comissió els consellers Mas-Colell i Recoder. També va comparèixer el secretari general, el que havia sigut secretari general, Pau Villòria, per la mateixa qüestió que avui ens ocupa.

I tal com vam manifestar el nostre grup en aquell moment, ens trobem per analitzar un dels processos més significatius que hi ha hagut a Catalunya sobre la gestió de serveis públics, com va ser la concessió d'Aigües Ter-Llobregat, la seva anul·lació judicial, i també les conseqüències econòmiques i també institucionals que se n'han derivat d'això. També el 14 de maig de 2025 va comparèixer a la comissió, en aquest cas d'Economia i Finances, la consellera Alícia Romero i el secretari general, Juli Fernández, en aquest cas per explicar la situació actual i la actuació de l'actual Govern sobre la situació que ens ha derivat en aquests anys.

La consellera va explicar, en aquella comissió, jo he repassat la seva intervenció perquè tot il·lustra, molt minuciosament com van anar passant les coses fins a arribar al moment que tot feia fins al relat de maig del 2025. Vull dir que aquesta hemeroteca sí que la podem tenir, va ser molt minuciosa, inclús un powerpoint que van poder tenir tots els membres de la comissió.

I això, tot plegat, és cert, ens torna a portar a una reflexió gran, i és sobre la gestió dels recursos essencials i la necessitat que les decisions polítiques es prenguin sempre en bé de la ciutadania. I ho dèiem fa gairebé un any, i ho tornem a dir avui, cal aprendre dels errors. La gestió de l'aigua és fonamental i cal tractar-ho amb rigor i transparència. Parlem d'un procés que ha tingut un impacte econòmic, un procés amb resolucions que ens recorden com d'important és reforçar els mecanismes de control per garantir que es compleixin la transparència i la legalitat en les concessions públiques.

Segurament el tema de les contractacions són de les més enrevessades i més complicades que té l'Administració, jo els parlo amb coneixement de causa d'haver hagut que estar també en un ajuntament següent, per exemple, en el meu cas, la

municipalització de l'aigua de Terrassa com a tècnic municipal, i de contractes grans que sabem la complexitat que porten i com d'important és aquest control i aquesta transparència per no perdre'ns. En aquest cas, parlem d'un procés que ha tingut un impacte econòmic, un procés que aquestes –el que dèiem–, ens recorden aquest control que s'ha de tenir. Però aquest procés no només va tenir unes conseqüències jurídiques sinó que té un cost econòmic per la Generalitat, doncs s'han hagut d'assumir aquestes indemnitzacions.

I estic segura que ningú desitjava aquest desenllaç i el que cal, el que hem de fer és assegurar que no es produeixi en el futur una situació similar, i el que hem de garantir entre tots és que una gestió de l'aigua ha de ser eficient, ha de ser sostenible, ha de ser transparent i aquest cas ens porta a també –ja ho han vist–, ho vam veure fa un any quan van comparèixer els consellers i ho veiem avui també, a un debat sobre quin model de gestió de l'aigua volem. I l'experiència jo crec que ens diu que la gestió directa és viable i que és beneficiosa.

I el 2018 la Generalitat també amb una decisió, com vostè deia, del president Torra, recupera aquesta gestió directa creant l'ens d'abastament d'aigua Ter-Llobregat i ara el que ens cal –jo penso–, a tots, és consolidar aquest model, garantir aquesta estabilitat, garantir aquesta qualitat, garantir la sostenibilitat econòmica que moltes vegades està, quan hi ha una gestió directa, en entredit, i garantir que aquest model el podem tirar endavant. Cal que ATLL actuï buscant consens, a més, amb els municipis, abasta una quantitat important de ciutadans i ciutadanes. Jo em sembla que llegia cent quaranta-dos municipis que tenen el subministrament de l'aigua per ATLL i, bé, doncs, aquesta transparència, aquesta coordinació, aquest consens, crec que és molt important –com dèiem–, aprendre d'errors passats i reforçar el que s'està fent –en aquest cas i en tots–, amb mecanismes de control.

I tornar a repetir, la gestió de l'aigua ha de respondre criteris d'interès general, amb una política, a més que avui no en parlàvem, tarifària justa, no n'hem parlat avui de la política tarifària, no ens dona el temps per tant, i aquest equilibri entre sostenibilitat ambiental i la viabilitat econòmica, que també és important, molt important quan es gestionen aquests serveis, perquè hi ha inversions molt importants, que en altres casos, com ara estem veient aquests dies, si no hi ha inversions en les xarxes, siguin

de ferrocarrils, siguin d'aigua, siguin del que siguin, pel manteniment i per la posada al dia, doncs veiem les conseqüències que té això per un servei, en aquest cas, essencial, com és el de l'aigua.

Moltes gràcies.

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila Vicente)

Moltes gràcies, senyora diputada. No puc estar més d'acord amb tota la reflexió de fons i formal que em fa. Jo només els diria, per cloure la meva intervenció, senyor president, que som una baula més d'una llarga cadena institucional, on ha de ser així, si ens honora a tots i els honora a tots, que cada govern es fa responsable i solidari de les decisions dels que els han precedit, i pensa en les decisions que condicionaran els governs que vindran.

I en aquest sentit, històricament, hem anat prenent tots les decisions que ens han semblat més coherents, més sempre concordes amb l'interès públic, amb l'interès general. Nosaltres vam assumir decisions i, efectivament, ens vam trobar amb organismes en les circumstàncies que les vam trobar, ho vam atendre amb lleialtat institucional i, efectivament, vam passar el testimoni als governs que ens han anat succeint. Això els honora i ens honora a tots, crec, intentant encertar i, efectivament, com s'ha dit al principi de la intervenció, entendre la historicitat de cada una de les decisions.

També me'n vaig de la comissió reconfortat constatant la divisió d'opinions, és a dir, que encara que ha semblat per la bona educació amb què tots ens hem interpellat que dèiem el mateix, és evident que no ho hem dit i és evident que tothom a l'hora de servir els nostres conciutadans pensa en instruments de gestió i en models de gestió que no sempre són coincidents. Per això jo crec que, finalment, ens honora i seria estrany, el que seria difícil de justificar és que no fos així. Seríem un país, després sí que seríem un país totalment estrany si no fos així. Per tant, espero no haver-los fet perdre el temps.

Gràcies, senyores i senyors diputats, per l'interès en conèixer la meva opinió.

El president

Moltes gràcies, conseller, per haver assistit. Esteu en forma, encara, eh?, esteu en forma. I res, donar-li les gràcies. Que vagi molt bé, molta sort i molt agraïts.

Gràcies, conseller.

Fem una paradeta de dos minuts. Per tant, no tenim temps ni de fumar, eh?, dos minutets.

(Pausa llarga.)

El president

Vinga, benvolguts diputats i diputades, continuem.

Proposta de resolució sobre el millorament de l'autopista C-32 al Maresme

250-00422/15

I saltaríem al punt 29, que és proposta de resolució sobre el millorament de l'autopista C-32, al Maresme. Aquesta és una proposta de resolució que presenta el Grup de VOX. Per tant, la diputada té la paraula.

Mónica Lora Cisquer

Moltes gràcies, molt bon dia. Avui parlem de Mataró, que és la meva ciutat, i més concretament del barri de Cerdanyola, que és el barri que més població té de la nostra ciutat. Parlem aproximadament d'uns trenta mil veïns. Parlem d'un barri que, per nombre d'habitants, si fos un municipi seria pràcticament dels més grans després de Mataró, de la nostra comarca, del Maresme. I, de fet, la mobilitat i la connectivitat del barri de Cerdanyola continua sent objectivament insuficient. A dia d'avui els veïns tenen accés directe a la C-32, sentit Girona, i a la C-60, direcció Granollers, però no existeix un accés directe a la C-32 direcció Barcelona.

I això vol dir que, per sortir en direcció Barcelona, o bé han de baixar els veïns fins a un accés que està situat al sud de la ciutat, o bé han de fer una enorme volta per la C-60 fins a Argentona i, des d'allà, incorporar-se a l'autopista. I jo crec que això no és menor, ja que estem parlant de temps, estem parlant de congestió que també es genera, sobretot els que som d'allà ho sabem molt bé, i també de trànsit addicional. I, és clar, al gener de l'any passat, de fet, aquesta proposta la vam

registrar ja fa més d'un any, si no recordo malament, el gener de l'any passat vam veure com els estudis i les propostes per millorar la C-32 a la comarca del Maresme i poder descongestionar la nacional 2, doncs, ja estaven beneïdes i ja estava tot pactat i no es va tenir en compte, en aquest cas, el barri de Cerdanyola, de Mataró.

Parlo en aquest cas, per qui no sàpiga de què estem parlant, d'unes inversions que es van anunciar des del Govern de la Generalitat de fins a 120 milions d'euros per nous accessos i millores de la connectivitat a la comarca del Maresme, accions que realment són necessàries, però aquí no entra Mataró, ni tan sols al barri de Cerdanyola.

I és per això que instem el Govern que inclogui en els projectes aprovats per la comarca del Maresme la construcció d'un accés directe des del barri de Cerdanyola a la C-32 en sentit Barcelona.

Moltes gràcies.

El president

Jesús, diputada..., diputada Candela, no que es digui Jesús (*Rialles.*) Vinga, seguim. Un acudit molt dolent, eh? Un acudit molt dolent. Vinga, seguim. Molt dolent, ho reconec. Passem la paraula a la diputada Toronjo en nom de Junts (*Rialles.*)

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Des de Junts per Catalunya no donarem suport a aquesta proposta de resolució per motius obvis, però, si em permeten, sí que voldria parlar sobre la mobilitat al Maresme perquè defensem una visió molt clara, molt coherent del que ha de ser aquesta mobilitat a la comarca: segura, sostenible i pactada amb els ajuntaments i tots els agents del territori. De fet, el Govern ha autoritzat recentment aquesta signatura del conveni amb l'Estat per impulsar la pacificació de la nacional 2 i per la millora de la connectivitat amb la C-32, per tant, també amb els accessos directes per carretera i amb un finançament de 384 milions d'euros, que semblaria que es desbloquejarien.

Tot i així, després d'anys de promeses perdudes, demanem que aquest projecte permeti descongestionar el trànsit, que permeti aquesta millora necessària, però que a la vegada es faci d'acord amb els ajuntaments i els seus alcaldes. És inacceptable

en aquest sentit i avui voldria expressar el malestar i la preocupació de molts d'aquests responsables polítics que es troben al capdavant i que es troben immersos actualment en un escenari de copagament d'aquestes millores de la nacional 2, però més a més també del manteniment de la via.

No es pot imposar, per tant, un model on hi havia una sèrie de pactes amb totes les entitats, amb tot el món local, i el que cal és fomentar aquest diàleg per trobar la millora de la mobilitat al Maresme, les millors solucions per, a més, una comarca de primera, però una comarca que pateix les conseqüències directes d'un servei de Rodalies amb la línia de la R1 que és totalment ineficient, ineficaç, i que posa en risc la mobilitat de tots els usuaris i de tots els maresmenacs i maresmenques.

Per tot l'expressat, insisteixo, donarem el vot contrari a aquesta proposta de resolució, però insistint en el consens que cal des del món local per la millora de la mobilitat i per aquesta millora dels accessos, d'acord amb una inversió de la nacional 2.

El president

Moltes gràcies, diputada Toronjo. I, seguidament, i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Llop.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Aquesta millora de la mobilitat de la C-32 i tots aquests enllaços que s'han de fer en els diferents municipis, i que certament és absolutament imprescindible que comptin amb el treball conjunt amb els diferents ajuntaments per on passen aquests accessos, aquesta millora d'accessos a la C-32, és un tema que anava dins del paquet de les encomanes de gestió que el Govern d'Esquerra Republicana va pactar a nivell d'estat i que fins ara no s'ha pogut materialitzar, amb la qual cosa esperem que aquesta materialització faci que s'agilitzi.

I, sobretot, recalco aquest fet que és imprescindible que hi hagi acord amb els diferents municipis per on hi ha aquests accessos, perquè són els que millor coneixen el seu territori i precisament per això nosaltres no donarem suport en aquesta proposta de resolució, bàsicament perquè és una proposta de resolució que

es va portar a l'Ajuntament de Mataró, que va ser rebutjada per la Junta de Portaveus l'abril del 2025. De fet, de vint-i-set regidors i regidores, vint-i-una van votar en contra en aquesta Junta de Govern i entenem que són els municipis els que millor saben el que convé en els seus territoris i, a més a més, no estem parlant d'un vot d'un govern monocolor que s'oposi a un projecte, sinó que estem parlant d'una votació molt àmplia, on directament des de Mataró es va votar en contra d'aquesta proposta.

Per tant, nosaltres farem costat al que diuen des del territori, per tant, no acompanyarem aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, diputada Llop. I seguidament, i en nom del Grup Popular té la paraula la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Bé. la veritat és que els problemes de mobilitat que patim arreu del territori aquests dies, a més, són prou importants perquè tornem a parlar d'un problema de mobilitat, d'un problema derivat de la manca d'infraestructures, també en el trànsit.

Aquest pla que es va anunciar per part de la Generalitat i que conté quatre nous accessos a la C-32 en concret a Teià, a Premià de Dalt, Premià de Mar, Vilassar, Cabrils, Canet de Mar, Sant Cebrià i Sant Pol no parla, no concreta en cap cas aquest accés al qual es fa referència en aquesta proposta de resolució i és el del barri de Cerdanyola de Mataró, com s'explicava, per tal que hi hagi un accés directe des d'aquest barri de Cerdanyola a la C-32 en direcció a Barcelona.

Per aquestes raons i també perquè el nostre diputat i regidor Cristian Escribano també ho ha defensat en el municipi, a Mataró, sempre que ha tingut ocasió, doncs el Partit Popular donarem suport en aquesta proposta.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, seguidament, el diputat Mijoler, en nom dels Comuns..

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Tenim avui una proposta de VOX que resumeix perfectament de nou la seva manera d'entendre la política, la manera d'entendre la política del populisme i l'extrema dreta. Un únic punt, un únic accés nou, cap responsabilitat sobre les conseqüències. Un titular fàcil per un problema complex, *ahí la dejo*. Diguem-ho clar, això no és millorar la mobilitat, això és asfaltisme, això és la vella recepta, més cotxes més vies, més fum, i després si de cas ja parlarem de salut, de seguretat viària, de soroll, de canvi climàtic o de desigualtat territorial, però aquest debat no els interessa.

VOX diu que defensa el barri de Cerdanyola, però el que fa és, un cop més instrumentalitzar-lo per continuar la seva guerra cultural contra qualsevol política moderna, contra el transport públic, contra la planificació, contra l'avaluació ambiental. No hi ha projecte, no hi ha visió, només hi ha soroll, només nostàlgia del vell règim.

Anem al fons. Al Maresme hi ha un problema real i conegut, la N-2 ha estat durant dècades una cicatriu i la pressió del trànsit sobre municipis com Mataró i també el barri de Cerdanyola és insostenible. Hi ha veïns i veïnes que pateixen col·lapse, temps perdut i uns recorreguts absurds per accedir a la C-32. Precisament per això, la solució no pot ser posar un accés nou i punt, la mobilitat no es governa amb ocurrències. Cada nou enllaç pot tenir dos efectes: o alleugereix un punt concret o el que fa és atraure més vehicles, convertint un barri en un embut permanent.

La pregunta clau és inequívoca: qui guanya i qui paga aquest preu. I aquí, la proposta de VOX és on s'ensorra. No hi ha ni una sola mesura per protegir el barri, cap pacificació de carrers, cap alternativa en transport públic, cap intermodalitat, cap calendari i, evidentment, cap memòria econòmica, res. Diuen defensar els veïns, però no garanteixen ni aire més net, ni menys soroll, ni més seguretat. I aquí hi ha la diferència amb els Comuns, nosaltres no fem política dient que és per la gent, ho fem pensant en la gent.

I dir la veritat vol dir assumir que el Maresme no millorarà només amb accessos viaris, millorarà amb un canvi de model, amb més transport públic fiable, amb més connexions intermodals i amb una xarxa viària que el que faci és ordenar el trànsit sense expulsar-lo als barris. El que toca és una visió comarcal i criteris clars de salut

pública. I si algun dia s'estudia un nou accés, que sigui estrictament condicionat a mesures de protecció del barri.

VOX no vol alternatives, vol dependència del cotxe, del petroli, d'un model que és car i injust, i la seva proposta és insuficient i potencialment perjudicial. I per això, no només pel pacte antifeixista, és perquè votarem en contra. Però que quedi clar, la demanda del barri de Cerdanyola no es menysprea, el que fem és prendre-la seriosament, amb rigor i planificació.

El que el Maresme necessita no són eslògans, necessita polítiques públiques valentes, i això és el que VOX no porta mai. Voltes i voltes en bucle, com si el país fos una rotonda.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Mijoler. I seguidament, el diputat Cornellà, en nom de la CUP.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Bé, nosaltres, com sempre, votarem en contra la proposta de VOX. Dir que a Mataró ja vam votar també en contra d'aquesta proposta, conjuntament amb molts altres partits, però tampoc no entenem per què porten aquí el que sobiranament l'ajuntament ha decidit que no vol tirar endavant, és totalment incongruent. Entenem que primer, en tot cas, si l'ajuntament ho hagués demanat entendria que ho portessin aquí, però si l'ajuntament ja ha dit que no, portar-ho aquí no té cap sentit, perquè és treure la sobirania de la ciutadania de Mataró, que ha decidit, els seus representants polítics i aquests majoritàriament han dit que no, i com que han dit que no, vostès ho porten aquí a veure si «cola». Doncs no cola, ja ho saben que no. I no cola perquè les seves mesures sempre són les mateixes. Més carreteres, més asfalt, vostès no parlen de res més que no sigui això, i n'és un exemple més aquesta proposta que avui porten.

Vostès el que haurien de fer és escoltar les entitats del territori, les entitats ecologistes, la coordinadora Preservem el Maresme, per exemple, que parla obertament de què s'ha de fer en qüestió de mobilitat i infraestructures viàries, i evidentment no va en la línia del que vostès ens presenten aquí, sinó que va en la

línia contrària, en buscar, a impulsar, prioritzar el transport públic intermodal, competitiu, que competeixi amb el vehicle privat, perquè qui el tingui el deixi a casa, augmentar les freqüències d'autocar, de trens, noves línies pels pobles per poder anar cap a Barcelona. I, evidentment, iniciar debats que encara estan pendents sobre la taula, com el tema de l'actual tren de la costa, una infraestructura que pateix constantment els efectes negatius del canvi climàtic.

Per tant, nosaltres, com amb les entitats del territori, com les nostres assemblees locals, ja els diem que votem que no, i que optem, com sempre, per altres, per un altre tipus de política que no és la que arrosseguem des de fa cinquanta anys, sinó que estem en un moment molt diferent i que hem d'avançar cap a altres camins, que vostès encara no entenen, però potser algun dia la ciutadania que els vota sí que entendrà, i ja vostès no estaran aquí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Cornellà. Diputada Comas, en nom del PSC, quan vostè vulgui.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. El nostre grup, nosaltres també no donarem suport a aquesta proposta, tal com m'han precedit alguns diputats, doncs l'Ajuntament de Mataró ja va votar que no en aquest accés, per tant, seguint el criteri que porta seguint el Govern d'escoltar el territori, no podem pas, no podríem pas anar en contra del que demana el consistori. Però també perquè veiem que no és primordial aquesta compleció d'aquest enllaç, aquest accés ja està garantit amb la connexió sud de la C-60 i amb la C-31D, i que el temps que es guanyaria no és un temps inferior a dos minuts, per tant, aproximadament, eh?, tampoc no crec que es guanyés gran cosa.

Però també perquè les característiques de l'actual enllaç entre la C-32 i la C-60, fer aquest enllaç suposaria d'una complexitat tècnica important i afegida que no és justament el tipus de millora de mobilitat en el qual està treballant el Govern i volem enfocar-nos cap a un altre tipus de mobilitat.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputada Comas, gràcies.

I ara ja passariem a votació aquesta proposta de resolució.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor.?

Dos vots a favor de..., tres vots a favor del grup de... (*Veus de fons.*) No, comptava..., 2, 1 vot de VOX i 1 vot del Partit Popular i la resta en contra.

Per tant, no queda aprovada aquesta proposta de resolució.

El punt número 30, com ha dit molt bé la diputada Eva García, el posposem. Per tant, ja el trobarem més endavant.

Proposta de resolució sobre la promoció de pisos de la rambla de Sant Jordi, de Vilanova i la Geltrú

250-00497/15

I saltariem al punt 31, que fa referència a la promoció de pisos de la rambla de Sant Jordi, de Vilanova i la Geltrú. Aquesta és una proposta de resolució que presenta el Grup del Comuns. Per tant, senyor Mijoler, quan vostè vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. A veure, som al febrer de 2026 i això ho dic d'entrada perquè no debatem una idea ni un projecte de futur, sinó parlem d'un cas molt concret que hauria d'estar resolt ja fa molt de temps. I si no ho està, no és per una manca de diagnosi, sinó perquè massa sovint l'habitatge públic queda atrapat en inèrcies que la gent no es pot permetre. Parlem en concret de la promoció de la Rambla de Sant Jordi 19-27, a Vilanova i la Geltrú. El novembre de 2023, novembre del 23, l'Incasòl va adquirir a la Sareb noranta-vuit habitatges que després es van veure ampliat fins a cent set, amb un objectiu molt clar, incorporar-los al parc públic i, per tant, destinar-los al lloguer protegit.

Aquesta operació era necessària, era encertada, convertir habitatge procedent de la Sareb en parc públic no és només una decisió tècnica, sinó que és una decisió

política que transforma un actiu de la crisi immobiliària en un dret. I en una ciutat com Vilanova, incorporar cent set habitatges públic no és una anècdota, és una palanca real per establir famílies, donar oportunitats a joves i atendre emergències habitacionals. Ara bé, comprar no és acabar la feina, comprar és només el primer pas. La política d'habitatge es mesura quan les claus arriben a les mans de la gent i aquí és on tenim el problema. Aquests habitatges portaven anys buits i degradats i és evident que necessiten una rehabilitació important, acabament d'obra, accessibilitat, adequació normativa, condicions d'habitabilitat.

Es parla d'uns 7 milions d'euros en rehabilitació, que se sumen als aproximadament també 7 milions de la compra. I el problema no és només de recursos, el problema és de prioritats i el problema és de ritme. La previsió traslladada és licitar les obres no abans de 2026, iniciar-les a mitjans d'any i lliurar els primers habitatges a partir de 2027 amb la promoció complerta cap al 2028. Això vol dir una cosa molt clara, més de dos anys després de la compra els habitatges continuen fora d'ús. I això té conseqüències sobre l'edifici, perquè un immoble buit es deteriora, ho sabem, però sobretot té conseqüències sobre la vida de la gent.

Cada mes que aquests cent set habitatges no entren al parc públic són cent set oportunitats perdudes per establir vides. En el context d'emergència habitacional en què ens trobem, el temps no és únicament i exclusivament un detall administratiu. El temps el que fa és expulsar, el temps endeuta i el temps precaritza. Per això, aquesta proposta de resolució és tan directa, no demana teoria, no demana anuncis, no demana titulars, demana acció concreta, demana agilitzar de manera urgent la reforma, escurçar els terminis i establir un calendari clar, amb fites que siguin verificables.

El que avui discutim és si volem enviar un missatge inequívoc, que l'habitatge públic no pot quedar encallat en la inèrcia administrativa i que quan la Generalitat, quan el Govern compra habitatge, ho fa per posar-lo en ús amb urgència i amb responsabilitat, no per deixar-lo perdre. A Vilanova, cent set habitatges no són un expedient, són una responsabilitat política.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputat Mijoler. I ara, per representació de les esmenes, tindria la paraula la diputada Montse Ortiz, en nom de Junts, quan vostè vulgui.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. A dia d'avui, Vilanova i la Geltrú té més de setanta-un mil habitants, quan fa només tres anys, en tenia poc més de seixanta-vuit mil. Estem parlant d'un creixement sostingut de prop de mil habitants per any. Aquest creixement pot ser una oportunitat pel dinamisme de la ciutat, però exigeix una resposta immediata del Govern per destensió de serveis essencials com són la salut, l'educació i el transport públic i sobretot l'habitatge. I aquesta resposta avui senzillament no arriba. Vilanova viu una emergència habitacional greu i urgent, que no es pot gestionar amb lentitud administrativa.

A finals del 2023, la Generalitat, a través de l'Incasòl, va adquirir cent set habitatges a la Rambla Sant Jordi, de Vilanova, mitjançant el dret de tempteig i retracte. Però comprar sense actuar no serveix de res. Han passat més de dos anys i els pisos continuen buits i degradant-se. I el més greu és que, segons el mateix Incasòl, no estaran enllestits fins a mitjans de 2028. Cinc anys per posar cent set habitatges a disposició. Davant d'una emergència habitacional, això és simplement intolerable.

Ja els avancem que votarem a favor de la proposta presentada. Sempre hem defensat que cal agilitzar tots els processos administratius dotant els serveis tècnics dels recursos necessaris per complir els terminis. La burocràcia no pot ser una excusa per la inacció. I aquest cas és molt clar. Cada mes que passa és un mes perdut per desenes de veïns de Vilanova que necessiten un habitatge accessible. Per això cal exigir que aquesta urgència no sigui retòrica. I llegint les esmenes que ha presentat el Partit Socialista, partit que sosté aquest Govern i que, a més lidera l'alcaldia de Vilanova, constatem que no hi ha voluntat de pressionar per accelerar aquests terminis.

I això és el que no podem acceptar, perquè no n'hi ha prou amb aprovar resolucions que insten el Govern a fer el que ja hauria d'estar fent. Cal voluntat i cal determinació política. I per últim, creiem que cal anar un pas més enllà i planificar a llarg termini. Defensem que la Sareb hauria de cedir els seus habitatges i sòls que tenen ubicats a Catalunya de manera immediata. I Vilanova no pot ser una excepció. Si volem

afrontar emergències en matèria d'habitatge, com passa a Vilanova, cal disposar de tot el que és públic per posar-lo al servei de la ciutadania.

Per això hem presentat una esmena d'addició, demanant que s'ampliï l'oferta d'habitatge assequible a partir dels parcs existents de Vilanova amb l'objectiu de facilitar noves promocions arreu de la ciutat, la qual agraïm, que al final hem acabat transaccionant aquesta esmena amb el Partit dels Comuns.

En definitiva, votarem a favor d'aquesta proposta, però ho fem amb una demanda molt clara al Govern. Compromís amb els veïns de Vilanova, acció política i agilitat per donar resposta immediata a l'emergència en matèria d'habitatge que viu Vilanova i la Geltrú.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Ortiz. I ara, com a últim grup presentant d'esmenes, en nom del PSC té la paraula la diputada Candela.

Eva Candela López

Sí; gràcies, president. Avui com bé explicaven els companys, parlem d'un edifici a Vilanova i la Geltrú, un edifici gran. A veure, cent quaranta-dos habitatges, nou locals, dues-centes trenta-tres places d'aparcament. L'Incasòl és propietari de cent set habitatges, o sigui, un setanta-quatre per cent de la finca, per adquisició a la Sareb l'any 2023. Prové aquest edifici d'unes obres iniciades l'any 2008 i que es van aturar l'any 2013, trobant-se els habitatges que conformen aquest edifici en diferents estats d'acabament. Cal doncs un treball d'actuacions per finalitzar les obres i adequar-lo a la normativa, com deia el diputat Mijoler.

Una actuació important, doncs cal augmentar el parc públic d'habitatges en lloguer assequible, això està clar. El Govern penso que està totalment convençut i és una de les prioritats que té. Hem presentat nosaltres un parell d'esmenes molt de matís, que finalment hem transaccionat.

També votarem a favor de l'esmena que han transaccionat el Grup de Junts amb els Comuns i m'agradaria dir-li a la diputada de Junts que no pot dir aquí en seu de comissió, no pot dir que aquest Govern no està compromès i no té com a polítiques

prioritàries l'habitatge, perquè les mesures que està tirant endavant són grans, amb molta fermesa.

I home, que vinguin vostès després d'haver governat tants anys a dir-nos que hem d'accelerar les coses..., evidentment que s'han accelerat. S'han accelerat sobretot les decisions. S'ha accelerat la contundència i estem treballant, el Govern de la Generalitat està treballant amb força per garantir el dret a l'habitatge i fer que aquestes polítiques d'habitatge no siguin una flor d'estiu, sinó que siguin unes polítiques que continuïn en el temps, perquè això és el que es mereix la ciutadania de Catalunya.

Bé, dir-los que votarem a favor de tots els acords d'aquesta proposta.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Candela. I seguidament i en nom d'Esquerra Republicana té la paraula la diputada Llop.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Vilanova i la Geltrú rep des dels darrers anys especialment una pressió urbanística important, bàsicament perquè també té una pressió d'increment de població. Si des del 2011 fins al 2021 Vilanova bàsicament havia crescut un miler d'habitants, des del 2021 creix gairebé a mil habitants per any, i això es trasllada efectivament en una pressió sobre l'habitatge que hi ha disponible i sobre un increment de preus molt important, per aquells veïns de Vilanova i la Geltrú que intenten accedir a un habitatge. Per això, l'anterior Govern, un govern de coalició encapçalat per Esquerra Republicana, veia claríssimament el problema i van intentar treballar en mobilitzar aquests habitatges buits de grans tenidors i es va estar actuant, tant amb Sareb com Divarian, com Servihabitat, etcètera, amb molts altres grans tenidors.

Fruit d'aquestes converses i acompanyats, en aquest cas, de l'Incasòl, l'Incasòl va poder adquirir aquest edifici del que parlem avui per incorporar-lo al parc públic d'habitatge i posar-lo a disposició de la ciutadania com a habitatge d'ús social, amb la idea que aquests habitatges, aquests cent set habitatges anessin pels veïns i

veïnes de Vilanova i la Geltrú, així com que els serveis poguessin anar vinculats a l'Administració que s'està desplegant de la Vegueria Penedès.

Aquests habitatges en el seu moment es van inspeccionar, tant per part de l'Incasòl com de tècnics municipals i, com bé deien, corresponien a una obra inacabada però no a una obra vandalitzada, per tant, el que calia fer era posar fil a l'agulla, acabar aquests habitatges, certament no podien executar el projecte inicial, perquè al projecte inicial ja havien hagut canvis de normativa i per tant calia que s'adaptés a la nova normativa per poder accedir a una cèdula d'habitabilitat, per tant, calia fer aquest projecte diferenciat i executar les obres. Per tant, l'Incasòl com a propietari de l'edifici va assumir la redacció del projecte de reforma i de les obres, tot aquest procés que explico és un procés que s'inicia el 2022, el 23 com es deia es produeix la compra.

I som aquí ja el 26 i encara no tenim aquest edifici posat a disposició dels veïns i veïnes de Vilanova i la Geltrú, per tant des d'aquí compartim plenament aquesta proposta que es presenta per part del diputat Mijoler, del Grup de Comuns, de demanar que s'acceleri aquestes obres d'adaptació de l'edifici, però no només d'aquest, per exemple hi ha l'edifici de Fuensanta, que també ha comprat l'Incasòl i que també és necessari poder-lo posar a disposició dels veïns i veïnes.

N'hi ha molts més, n'he citat un però estaríem parlant que Vilanova i la Geltrú té molts solars propietats de grans tenidors i que l'Administració, tant l'Ajuntament com la Generalitat han de poder mobilitzar per intentar fer front a aquest increment de població que està patint Vilanova i poder incrementar aquesta oferta d'habitatge públic que mitigui aquest increment de preus que venen derivats de l'increment poblacional.

En tot cas, entenem que les esmenes presentades, especialment la de Junts que va en aquesta línia, d'anar a buscar molts més habitatges, enriqueixen la moció i per tant, des de l'Esquerra Republicana donarem suport al gruix de la moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Llop. I, seguidament, i en nom del Partit Popular, té la paraula la diputada García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Bé, el Partit Popular també donarem suport en aquesta proposta de resolució, així com a les esmenes que s'han transaccionat i que s'han acceptat.

Ja s'ha dit per part de la majoria de grups parlamentaris, el creixement demogràfic a Vilanova i la Geltrú és molt important, però en aquesta proposta de resolució no estem parlant de polítiques d'habitatge que podríem nosaltres també convenir en què són absolutament nefastes les que està portant a terme el Govern de la Generalitat i que estan acabant d'enfonsar el mercat, no només de compravenda, sinó també el de lloguer, però en aquesta proposta no parlem d'això, sinó que estem parlant de complir uns terminis, ni més ni menys que això. Uns terminis quant a la rehabilitació i, sobretot, l'adaptació d'unes «vivendes» que es van comprar ja fa molts anys i que el Govern de Vilanova i el Govern de Catalunya no han tingut a bé encara donar-los aquesta sortida tan necessària pels seus veïns.

Per tant, no estem parlant de res més que de complir uns terminis que diferents governs municipals i autonòmics a Catalunya no ho han fet. Per tant, els regidors del Partit Popular a Vilanova i la Geltrú també hi han donat suport de diferents maneres en aquesta proposta de rehabilitació, d'intervenció de la rehabilitació en aquestes «vivendes» de Vilanova i la Geltrú i, per tant, nosaltres com a grup parlamentari farem exactament el mateix.

És veritat, senyor Mijoler i vostè ho diu en aquesta proposta seva de resolució, i m'agrada que vostè comenci a condemnar l'ocupació, benvingut sigui vostè en el reconeixement del delicte que suposa l'ocupació, ho diu clarament, que s'ha perdut més d'un any amb el perill de deteriorament edificatori i el risc d'ocupació de la finca que això comporta. Per tant, benvingut Mijoler vostè sigui en el reconeixement del delicte de l'ocupació que hagués pogut tenir aquestes «vivendes», aquests habitatges a Vilanova i la Geltrú.

Nosaltres entenem que s'han de complir els terminis, com no pot ser d'una altra manera, però que després de molts anys aquestes «vivendes» malauradament continuen tancades.

El president

Molt bé, diputada García. I, seguidament, i en nom del partit de VOX té la paraula la diputada Lora.

Mónica Lora Cisquer

Aquesta proposta posa damunt la taula un problema real, però jo el que veig també és que deixa al descobert una realitat que és una realitat força incòmoda i és el fracàs d'un model de gestió pública d'habitatge que ens ha impulsat durant anys des de la Generalitat de Catalunya. Com va explicar la proposta, l'Incasòl va adquirir aquests cent set habitatges a finals de l'any 2023, se sabia que eren habitatges que estaven degradats, se sabia també que eren habitatges que calia rehabilitar-los i tot i així no es liciten les obres fins al 2025-2026, amb lliuraments que es poden allargar fins a l'any 2028, i jo crec que això no és una emergència, això és una paràlisi administrativa en tota regla, jo crec que s'han de dir les coses pel seu nom.

El Grup dels Comuns ens demanen agilitzar tràmits, cosa que estem completament d'acord, però és clar, és que els Comuns són els mateixos que defensen un sistema en matèria d'habitatge, que és un sistema burocràtic, un sistema que és cada vegada més intervencionista i cada vegada més lent, que impedeix precisament que l'habitatge arribi a qui el necessita en temps i forma. I el problema no és només aquest edifici de Vilanova i la Geltrú, el problema és realment un model en matèria d'habitatge que no funciona, un model en matèria d'habitatge que va tard, que rehabilita tard, també i entrega tard. I mentrestant els habitatges, com hem pogut veure aquí, es degraden i també després el risc d'ocupació que hi ha, que també augmenta.

Jo sí que els demanaria que, a veure si s'ho graven la resta de diputats d'una vegada per totes, a veure si s'ho graven a foc, que el que calen precisament són menys anuncis i més habitatge real, però més habitatge que no estigui paralitzat. De fet, un gran exemple que aquests dies ho comentava també, del que no s'ha de fer i d'un dels grans anunciadors de fum i d'anuncis, doncs és l'alcalde del Partit Socialista a

Mataró que va prometre, per exemple, per aquest mandat 2027 mil habitatges i amb prou feines veurem que seran un centenar. I dic això perquè aquest és el tarannà, també, del Govern de la Generalitat.

I després sí que vull fer esment a les esmenes inicials, ja que veig que em queda una mica de temps, que van fer des del Partit Socialista, que són unes esmenes *fake*, perquè ens volien colar esmenes com canviar, agilitzar per continuar, o sigui, seguir exactament igual. I després una altra esmena que deia complir els terminis anunciats pel mateix Incasòl, o sigui, seguir exactament com estem.

Què vull dir amb això?, perquè les coses s'han de dir, que ara, malgrat que s'hagin acceptat i s'hagin transaccionat unes esmenes del Partit Socialista, que ens alegrem que hagin rectificat perquè hi estem a favor, però sí que crec que convenia fer esment a les esmenes *fake* que havia presentat el Partit Socialista, que eren un insult als veïns de Vilanova i la Geltrú.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Lora. I ara, per acabar les intervencions, tindria la paraula el diputat Cornellà, en nom de la CUP.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta que ens presenten els Comuns i, evidentment, les transaccions que s'han fet. Només una mica denunciar que aquí sempre els diferents governs que van passant venen grans plans, grans plans d'habitatge. El març del 2023 va ser el pla Impuls 10.000 i el Govern actual, el Govern Illa, el pla 50.000. I tots van comptabilitzant aquests pisos que avui parlem, dintre dels seus plans per dir a la ciutadania, mireu, estem comprant habitatges i els posem a lloguer social, però la realitat després, és que ens trobem amb situacions com aquesta, que es compren el 2023 i que no entraran en funcionament, si tot va bé, fins a mitjans del 2028. Això és un despropòsit i que a la ciutadania no se li explica.

El que se li explica que s'han comprat aquests pisos, però no se li explica que fins al 2028 no serviran per res. És a dir, es fan grans anuncis, però la realitat continua sent

la mateixa, i ho dic perquè, per exemple, a Vilanova i la Geltrú hi ha pendent ara un desnonament d'una família amb tres fills i no hi ha alternativa davant d'aquesta emergència. Clar, com poden els municipis gestionar les emergències si fem grans anuncis, però després no es concreten amb la rehabilitació d'aquests pisos, que hauria de ser una prioritat. És a dir, la compra d'un pis hauria de suposar una urgència de l'Administració, o sigui, la Generalitat amb la col·laboració de l'Ajuntament o la pròpia Generalitat, d'Incasòl, de fer-ho en un termini prudent i no pas amb aquests terminis que ens estan dient.

I més que, quan al desembre del 2023 el Govern anuncia que compra aquests pisos diu, no patiu, a finals del 2026 ja estaran a disposició de l'Ajuntament perquè en un any i tres mesos ja estaran fetes les obres. I ara ja parlem del 2028. I després al juny del 2024 en aquest entremig de governs, diguéssim, perquè encara no havia entrat el nou Govern, etcètera, es compren els nou pisos aquests següents. Però sí que la nota de premsa que fa el propi Departament diu que el segon semestre del 2025 començaran i en un any ja estaran fetes, és a dir, el mateix més o menys, que a mitjans del 2026 aquests pisos estaran al servei de la ciutadania. I això no és veritat.

És a dir, la realitat és la que és. Per tant, nosaltres hi votem a favor, però sí que el que demanem és que governi qui governi si volen fer anuncis que els facin, però que la gent no viu d'anuncis, la gent viu als pisos. I si no hi ha pisos, els fan fora i els ajuntaments, sigui el de Vilanova o molts altres, no poden donar resposta a les famílies i a la ciutadania. I aquí aprofito també per denunciar que aquesta situació precària dels ajuntaments es veurà encara empitjorada amb el que no s'ha votat al Parlament, en aquest cas al Congreso, i que s'ha aixecat la moratòria. Això voldrà dir moltes més famílies, moltes més emergències i els recursos exactament els mateixos, perquè el 2028 ja veurem si estan acabades les obres.

Per tant, votem a favor però el que demanem realment és que el Govern es posi les piles en aquest tema i que quan anunciï, que els anunci ja finalitzats, no que els compren, sinó que els anunciïn quan ja els posen al servei de les famílies d'aquest país.

El president

Gràcies, diputat. I ara el diputat Mijoler si vol fer ús de la paraula.

Lluís Mijoler Martínez

Sí, sobre les esmenes bàsicament i també molt breument per contestar algunes qüestions que s'han plantejat. I començo pel menys important, que quan el PP o VOX fan aquesta prestidigitació, no?, de *dónde está la bolita*, i tergiversar les paraules d'aquest diputat, però malgrat tot agraeixo el suport a la moció i sobretot perquè hem arribat a un acord i hem fet aquestes transaccions. Unes transaccions que, per nosaltres, fan dues coses. Primer, reforçar la urgència i el desbloqueig d'aquests cent set habitatges amb calendaris i fites concrets, no rebaixen l'ambició de la moció o de la proposta de resolució. I segon, incorporen un compromís complementari d'ampliar aquesta oferta amb solars disponibles sense canviar el missatge central, que a febrer de 2026 no podem validar més retard.

Agrair tant la predisposició per transaccionar dels grups que havien presentat esmenes com la resta de grups que hi donaran suport i, sobretot, deixar clar que això no és una proposta d'aquest diputat, no és una proposta del Grup Parlamentari dels Comuns, sinó que tant el consens que s'ha aconseguit com la proposta i la lluita constant per millorar la situació dels veïns i veïnes de Vilanova es deu sobretot al Grup Municipal dels Comuns de Vilanova i la Geltrú, la Iolanda Sánchez que avui ens acompanya i, per tant, avui és una victòria pels veïns i veïnes de Vilanova, que esperem amb un temps el més breu possible tinguin a disponibilitat cent set habitatges més de part públic de lloguer.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputat Mijoler i donar la benvinguda a la regidora.

I passàriem ja a votació de la proposta de resolució.

Tots un, no?, entenc? Sí...

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Unanimitat en la proposta.

Continuem. (*Veus de fons.*) No, s'aprova; evident, vaja; hi ha hagut majoria total.

Proposta de resolució sobre la connexió del barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament del sistema d'Abrera

250-00518/15

Passaríem al punt 32, que és també una proposta de resolució dels Comuns que fa referència a la connexió del barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament del sistema de la població d'Abrera. Senyor Mijoler, quan vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, portem aquesta altra proposta de resolució per nosaltres imprescindible perquè al barri de Can Vilalba, al municipi d'Abrera, hi ha una situació que no pot continuar ni un dia més. Aigües residuals abocades al riu Llobregat a causa del trencament d'un col·lector que fa anys que no es repara. No és una incidència menor. Té conseqüències ambientals, de salut pública i sobretot, i per això estem aquí, de responsabilitat institucional. L'abocament afecta directament el riu i ho fa, a més, en un entorn amb figures de protecció com són Zona ZEPA, el LIC i la xarxa Natura 2000.

Això no és només, per tant, una afectació ecològica, podríem dir, sinó que el que és és un incompliment greu d'obligacions ambientals que tenim com a administracions a Catalunya, a Espanya i a Europa. També hi ha una dimensió, diguem-ho, de seguretat hídrica. L'abocament persistent incrementa el risc sobre l'aqüífer de la Cubeta d'Abrera, un recurs que és estratègic per l'abastiment que exigeix la màxima precaució. En aquests casos, la prudència institucional no pot esperar. Ha de ser prevenir, actuar i reparar amb la major urgència.

I, finalment, tenim també una dimensió de governança. Aquesta situació és coneguda des de ja fa molts anys. El 2019 es va identificar una solució que, tècnicament, era viable. El 2023 es va adjudicar el contracte per connectar Can Vilalba la xarxa de sanejament del sistema d'Abrera. Per tant, hi ha projecte, hi ha licitació, hi ha un camí administratiu recorregut.

Malgrat això, avui el projecte està aturat. I no ho està per manca, com deien, de diagnosi o per manca d'alternativa tècnica, sinó per un coll d'ampolla absolutament injustificable, la connexió elèctrica necessària pel funcionament de l'estació de bombeig, que està pendent d'un tràmit amb Endesa. Això és políticament rellevant. El sanejament és una infraestructura essencial i no pot quedar bloquejada per la lentitud d'una tramitació quan el que hi ha en joc és un abocament continuat al riu.

I també és una qüestió de coherència. No n'hi ha prou amb reclamar compromisos ambientals si després no es facilita una actuació que és clau per evitar la contaminació. Per això, aquesta proposta va al gra i planteja tres decisions concretes. Primer, una execució urgent. Demanem que el Govern executi amb caràcter d'urgència i amb un termini màxim de tres mesos la connexió a la xarxa de sanejament, incloent la reparació del col·lector i la posada en marxa de l'estació de bombeig. Si hi ha contracte adjudicat, toca passar de l'expedient al servei.

Segon, coordinació efectiva. Cal lideratge polític per desbloquejar immediatament els tràmits amb l'Ajuntament d'Abrera, l'ACA i amb Endesa, amb calendaris que siguin clars, responsables, definits, i un seguiment real.

I tercer. L'auditoria ambiental. Proposem iniciar una auditoria completa sobre l'impacte que ha causat l'abocament al riu i a les zones protegides amb l'objectiu d'avaluar els danys i establir mesures de restauració ecològica. Aturar l'abocament és imprescindible, però després d'anys de situació anòmala, el que cal és també, evidentment, reparar l'entorn. Aquesta proposta no demana declaracions genèriques, demana una cosa molt simple, sanejament en funcionament, riu protegit i responsabilitat institucional.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies, diputat Mijoler, pel detall d'allargar-ho perquè arribés. *(Rialles.)* És d'agrair. Seguidament, i en nom del PSC, farà la intervenció el diputat.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president, per l'esforç d'arribar corrents per escoltar-me. Bueno, volem agrair al Grup Parlamentari de Comuns la presentació d'aquesta proposta de

resolució perquè compartim la preocupació pel que fa a la situació al barri de Can Vilalba, que ja porta molts anys amb aquesta situació. I la compartim també amb l'alcalde, el Jesús Navarro, amb el qual he parlat i que és el que ha impulsat definitivament que tot això, al final, es pugui solucionar en breu. En breu perquè d'un projecte de nou fases, estem en la fase 8. I és veritat que té punts de controvèrsia i de problemes.

Respecte al punt 1, donarem suport. L'Agència Catalana de l'Aigua ens ha informat que treballa amb la previsió de poder finalitzar les obres en els pròxims tres mesos, però també hem de tenir en compte que, clar, la represa i la financiació dels treballs depenen de l'element extern, que en aquest cas és imprescindible, que és el que hem comentat, que és disposar del subministrament elèctric necessari per posar en funcionament aquestes instal·lacions.

I, clar, aquesta manca de coordinació de la que es parla en la PR, en la proposta de resolució a l'exposició de motius, aquesta em sembla que és una manca de coordinació que hem patit tots els que hem estat alcaldes o són alcaldes, perquè cada vegada que aixequés un carrer et trobes que no pots tancar-lo amb tots els serveis coordinats, és molt difícil. Esperem que aquesta vegada ja sigui de debò i puguem tancar aquest projecte amb les nous fases, amb els nous passos que estan ja aprovats.

Respecte al punt 2, també votarem favorablement doncs l'ACA ja ha fet els passos que li corresponen, ja ha contactat amb la companyia elèctrica per sol·licitar tot el que cal i que és necessari, a més a més, per avançar i per culminar els treballs pendents.

Respecte al punt 3, hem presentat una esmena que no s'ha acceptat, però en tot cas també l'entendem, que era fer una auditoria ambiental que considerem que no és necessària ni eficient, perquè en aquest cas el Govern de la Generalitat, bé, hi ha un programa de seguiment i control del districte de la Conca Fluvial de Catalunya, que es va fer en aquest cas des del període 2025-2030, que ja fa tot el que hauria d'estar en una auditoria, perquè al final és un programa de seguiment i de control de l'estat ecològic i químic de les masses d'aigua, tant de les superficials com de les

subterrànies, i fa especial atenció als punts amb problemes de tota la conca de Catalunya.

En definitiva, agraïm la proposta de resolució del Grup de Comuns i donem suport als punts 1 i 2. El segon, ens sap greu perquè al final és redundant o seria innecessari fer aquesta auditoria que es demana, donat que això ja es fa per una altra banda i, en tot cas, esperem que aquestes obres es puguin acabar en aquests propers tres mesos.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputat Aparicio. I ara, seguidament, i en nom del grup de Junts, la diputada Ortiz té la paraula.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. El barri de Can Vilalba, a Abrera, fa anys que pateix una situació inacceptable. Les seves aigües residuals s'aboquen directament al riu Llobregat a causa d'un col·lector trencat que mai no s'ha reparat. I no estem parlant d'un problema desconegut ni recent, com bé ha explicat el diputat Mijoler. Tant l'Ajuntament d'Abrera com l'Agència Catalana de l'Aigua, l'ACA, en són plenament conscients des de fa anys i les conseqüències són greus. Contaminació del riu Llobregat, afectació d'espais protegits de la xarxa Natura 2000 i risc directe per l'aqüífer de la Cubeta d'Abrera, una reserva hídrica estratègica.

I el més greu és que l'any 2019 l'ACA ja va identificar una solució tècnica viable. Tot i això, durant anys no s'ha fet res. I no és fins al 2023 que s'adjudica el contracte per connectar Can Vilalba a la xarxa de sanejament del sistema d'Abrera, una obra que havia de posar fi de manera definitiva a aquest problema ambiental. Però avui el projecte està aturat i no per manca de solució, sinó per descoordinació administrativa, especialment per l'aprovació pendent de la connexió elèctrica necessària pel funcionament de l'estació de bombeig. És a dir, tenim el problema identificat, tenim la solució definida des del 2019, tenim l'obra adjudicada des del 2023, i som al 2026 i el problema encara no s'ha resolt.

No pot ser que un problema ambiental d'aquesta magnitud quedi encallat per tràmits, informes o manca d'acords entre administracions i empreses implicades. I el més greu és que aquí encara ningú ha assumit cap responsabilitat. Per això ja els avancem que votarem a favor de la proposta presentada. Defensem que cal executar amb caràcter d'urgència la connexió del barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament d'Abrera, reparar definitivament el col·lector trencat per posar en marxa l'estació de bombeig. Tanmateix, és obligada una coordinació efectiva immediata entre l'ACA, l'Ajuntament d'Abrera i Endesa per desbloquejar els tràmits pendents. I per últim, és imprescindible avaluar els danys que s'han causat.

I aquí permeti'm que em sorprengui la posició del Partit Socialista, ja que creiem que una auditoria és una bona proposta i és imprescindible per saber quin impacte real ha tingut aquests anys d'abocament al riu Llobregat i als espais protegits, però sobretot per determinar si s'han de prendre mesures de restauració i en quina direcció s'han d'adoptar.

En definitiva, que votarem a favor de tota la proposta i que compartim les necessitats d'agilitzar la solució a aquest problema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Ortiz, i seguidament, i en nom d'Esquerra Republicana té la paraula la diputada Llop.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Doncs abordem, i ho han dit alguns diputats, una reivindicació històrica del barri de Can Vilalba, d'Abrera, una reivindicació absolutament justa d'aconseguir la seva connexió definitiva a la xarxa de sanejament d'Abrera. Des d'Esquerra Republicana deixem clar que compartim plenament la necessitat i la urgència d'aquesta actuació, i agraïm al diputat Mijoler la presentació per poder abordar-ho en aquesta comissió. De fet, estem tan convençuts que durant l'anterior mandat, des de la regidoria de Medi Ambient que portàvem d'Esquerra Republicana, el nostre grup va treballar de manera persistent perquè aquesta obra fos finalment una realitat.

I fruit d'aquesta insistència i després de molts anys de demandes, tant municipals, però sobretot veïnals, l'ACA va impulsar el projecte i en va iniciar la tramitació. S'ha dit aquí, el 4 d'abril del 23 es va publicar la licitació d'aquestes obres de connexió del barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament amb un pressupost de més de tres-cents quaranta mil euros. El contracte es va adjudicar el 30 de maig, el 6 de juny es signava i tot semblava anar bé quan a l'octubre, per tant, el Govern municipal com l'ACA feien una visita a les obres que marxaven a bon ritme i semblava que tot anava bé.

Ai las, arribem i topem amb Endesa i això comparteixo, diputat Aparicio, que qualsevol que hagi sigut alcalde o regidor i hagi hagut de tirar endavant alguna actuació que topa amb una empresa que hauria de ser una empresa a les ordres especialment del servei públic i que, per tant, no hem entès mai la seva privatització, el que acaba sent és un problema enorme per tirar endavant les obres. I passa això, que resulta que necessitem electricitat, que necessitem energia pel bombejament d'aquesta obra i resulta que no hi ha manera que Endesa tiri endavant.

En tot cas, per això, nosaltres reiterem la necessitat urgent i imperiosa d'acabar per fi aquestes obres, de connectar el barri de Can Vilalba a la xarxa de sanejament públic, que s'acabin aquests abocaments i, per tant, donarem suport a tota la moció esperant que, com ens avançava el diputat socialista, realment es pugui acabar ja en un termini breu de temps i s'acabi aquesta anomalia que ha generat perjudicis, especialment pels veïns del barri i també pel medi ambient.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Llop. I ara, seguiment, i en nom del Partit Popular té la paraula la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Partit Popular en aquesta proposta de resolució presentada pel Grup dels Comuns. Nosaltres coneixem i compartim aquesta problemàtica que suposa i, per tant, el projecte de connexió del barri de Can Vilalba, a Abrera, a la xarxa de sanejament del sistema, això hauria de

ser una realitat. Cal desbloquejar immediatament aquests tràmits pendents. Hi ha projecte, hi ha licitació, però el problema és que el projecte es troba a dia d'avui aturat i suspès. Per tant, aquesta situació ha de trobar una solució el més aviat possible.

I al punt tercer, també li donarem suport, tot i que no acabem d'entendre com és que cal iniciar aquesta auditoria tan important i tan imprescindible, cal iniciar-la d'aquí sis mesos. Entenem, doncs, que aquest inici d'aquesta auditoria hauria de ser al més aviat possible, a més, tenint en compte que aquesta proposta va ser presentada fa ja deu mesos i que, per tant, aquesta auditoria tan important hauria de ser amb caràcter immediat i amb caràcter urgent, però sense més, anunciar el vot favorable del Partit Popular.

El president

Gràcies, diputada García. I, seguidament, i en nom de VOX, té la paraula el diputat senyor Bello.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Tan solo para anunciar nuestro voto favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor Bello. I ara, per acabar, i en nom de la CUP, té la paraula el diputat Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Mirin, evidentment, donarem suport a aquesta proposta, però aquí el que cal analitzar és com pot ser que tot el que sigui relacionat amb contaminació o amb medi ambient sempre estigui a la cua de tot, l'últim de la fila. Aquí al Parlament es parla constantment de l'emergència climàtica, dels rius contaminats, dels aqüífers contaminats, etcètera, però quan s'han d'emprendre actuacions per solucionar problemes que venen de fa molts anys, això sempre passa a la cua de tot, l'últim de la fila.

Aquí, al Parlament es parla constantment de l'emergència climàtica, dels rius contaminats, dels aqüífers contaminats, etcètera, però quan s'han d'emprendre

actuacions per solucionar problemes que venen de fa molts anys, això sempre passa a la cua de tot. Però després, sí, eh?, tenim grans governs que lluiten contra l'emergència climàtica, contra els efectes de la contaminació, etcètera, però la realitat és la que és, no?, que una adjudicació que es va fer el 2023 encara ara no s'ha tirat endavant.

Jo el que els diria és, escoltin, això és perquè Endesa no fa la connexió elèctrica? Doncs escolti, aquí els partits que durant tots aquests anys van anar posant excàrrecs dels seus partits a Endesa, ja que cobren allà, almenys que els utilitzin, que serveixin per alguna cosa i que se'ls forci a què Endesa s'espavili, perquè sinó, a sobre, totes aquestes portes giratòries no serveixen per res. Col·loquem gent dels partits en aquestes grans empreses, almenys els utilitzin, que no només cobrin.

I en darrer lloc, és que a Endesa se l'hauria d'agafar per l'orella i dir-li les coses clares. Vostè és la cinquena empresa més contaminant de Catalunya, que emet més gasos d'efecte hivernacle. La cinquena. Espavili. Espavili a fer la transició que necessitem i espavili a fer aquestes obres. És que bé, no s'entén. Això hagués passat a depèn de qui i estaria ja als tribunals, jutjats i condemnats.

El president

Molt bé, diputat Cornellà. Diputat Mijoler, si vol fer ús de la paraula.

Lluís Mijoler Martínez

Sí, gràcies. Sobre l'esmena del PSC, del Grup Socialistes i Units per Avançar, entenem quina és la lògica que ens proposen, la de vincular aquest punt de l'auditoria als instruments de seguiment de la pròpia ACA i també valorem positivament que es posi sobre la taula quines són les eines existents i el que tenim. Ara bé, tal com està redactada l'esmena, per nosaltres substitueix aquesta auditoria ambiental per un «continuar amb el seguiment a través de l'ACA», i per nosaltres això és una diferència de fons. El seguiment ordinari, li he dit, és útil per monitoritzar els paràmetres i l'evolució, és veritat, però no equival a aquesta auditoria completa que va orientada més a quins són els danys acumulats i quina és la possible restauració. Malauradament, no hem pogut posar-nos d'acord amb una proposta de transacció i, per tant, no l'hem pogut acceptar.

I per acabar, agrair el suport majoritari que s'ha posat de manifest. Una cosa molt bàsica sobre aquesta proposta, el que parla és de fer funcionar el sanejament, protegir el riu, protegir l'aquífer i garantir, sobretot, també la responsabilitat institucional. No demanem estudis eterns, compromisos genèrics. Calendari, coordinació efectiva i una auditoria que permeti clarament reparar el dany i que els responsables paguin. Si és Endesa, que pagui també.

Agraïm doncs, deia, aquest suport a aquesta reclamació que és de fa molts anys dels veïns i veïnes de Can Vilalba i dir també, com he dit a la proposta de resolució anterior, aquesta no és una proposta d'aquest diputat, sinó que és una proposta de donar veu als veïns i veïnes de Can Vilalba i de suport a la feina dels Comuns d'Abrera, que també saludo que estan avui en aquesta compareixença.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Mijoler.

Per tant, puc entendre que votaríem conjuntament el punt 1 i 2 i el 3 per separat o...?
(*Veus de fons.*) Sí.

Vinga, doncs passem a votació el punt 1 i el punt 2.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Unanimitat en els punts 1 i 2.

I el punt 3.

Vots en contra?

Abstencions?

Quatre vots..., 5 vots, 5 vots del Partit Socialista.

I vots a favor?

La resta de grups que serien Junts, VOX, PP, Comuns, Esquerra i el Grup de la CUP.

Per tant, 10 a favor, 5 abstencions, quedaria aprovat.

Proposta de resolució sobre el Geoparc de la Catalunya Central i el Geoparc Orígens

250-00540/15

I ara, seguidament, saltaríem al punt 33, que aquesta és una proposta de resolució presentada pel Grup de Junts, que fa referència a la resolució sobre el Geoparc de la Catalunya Central i el Geoparc Orígens. Farà la intervenció la diputada Jeannine Abella. Quan vostè vulgui, diputada.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Doncs, efectivament, avui portem una proposta des de Junts per Catalunya per donar suport als geoparcs catalans. El geoparc és una figura de reconeixement internacional per la UNESCO, que posa en valor la riquesa geològica d'un territori en concret i la seva singularitat. A Catalunya tenim la gran sort de tenir dos geoparcs, un a la Catalunya Central i l'altre, el Geoparc Orígens, que engloba a nivell de Pirineu i de la Plana de Lleida majoritàriament el Pallars Jussà, però també la Noguera, el Pallars Subirà i l'Alt Urgell.

Què demanem avui o quina proposta portem aquí a la comissió? En primer lloc, que es posin en valor aquesta figura de reconeixement, que es posin en valor els geoparcs, perquè a part de ser un reconeixement i de tenir un distintiu, aporta una sèrie de beneficis indirectes als territoris que tenen la sort de gaudir d'aquesta distinció. I després portem una sèrie de propostes per resoldre bàsicament els dos problemes principals que tenen. El primer és un problema de finançament. Ara funcionen a través de subvencions de diferents administracions públiques, que també en concret del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquest sistema no aporta estabilitat i a més a més dona problemes any rere any.

Per part del Govern es va proposar per solucionar aquest problema que es poguessin signar una sèrie de convenis plurianuals per garantir la subvenció de forma plurianual. Al setembre es va prometre per part del Govern que aquests convenis es signarien perquè entressin en vigor el 2026 i el cert és que a data d'avui no s'han signat, però des de Junts demanem una mica més. Considerem que els

geoparcs no han de viure o dependre de subvencions, sinó que han de tenir un finançament estable, com pot ser el que tenen els parcs naturals, per posar un exemple de figura de protecció.

I deia que han portat diversos problemes, els hi manifestaré dos així molt a mode de resum. El Geoparc Orígens l'any 2025 va tardar molt a rebre aquesta subvenció per part de la Generalitat i també de la Diputació de Lleida, fet que va provocar que van estar al límit d'acomiadar dues persones i en el cas de la Catalunya Central al final ha estat pitjor a efectes econòmics perquè la subvenció del 2025, tot i ser reconeguda després es va tirar enrere. En resum, que no l'han pogut cobrar i era d'un import de vuitanta mil euros, amb el pes que això suposa pel Geoparc de la Catalunya Central.

I després tenen un altre problema que és el reconeixement legal, i per això demanem que es faci la publicació reconeixent aquesta figura al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, dit de passada que això ja es va aprovar al Ple del Parlament i encara no s'ha complert i la posterior publicació al BOE. Al final, el que venim a demanar avui des de Junts és que es reconegui i es posi en valor la figura del Geoparc, no només de paraula perquè segurament tots hi estarem d'acord, sinó amb fets.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Abella. I seguidament i per part del Partit Socialista de Catalunya té la paraula la diputada Comes.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Estem d'acord i jo crec que aquí ja estarem tots d'acord en què els geoparcs aporten un patrimoni geològic de rellevància internacional –de fet, està aprovat per la UNESCO–, desenvolupen una funció clau en els àmbits de la recerca, de la geoconservació, educació ambiental i desenvolupament econòmic local, com podria ser a través del geoturisme i el reconeixement oficial del geoparc com a espais estratègics de desenvolupament sostenible, ja s'alinea en el marc legal vigent actual a Catalunya i amb els objectius de conservació i valorització del patrimoni natural que tenim a Catalunya.

Per això, estarem d'acord i votarem a favor del punt número 1. Pel que fa al punt número 2, tot i que no han acceptat cap de les esmenes presentades, però igualment el número 2 votarem a favor perquè en l'actualitat, com bé ha explicat la companya diputada Abella, hi ha formalitzades dues subvencions directes als geoparcs, les quals sí, és veritat, han tingut certs problemes, però crec que més o menys ho han anat arreglant, havent parlat amb els dos parcs.

Però sí que és veritat que hi ha una demanda per part dels dos geoparcs que la seva continuïtat i l'estabilitat financera no ha de passar per unes subvencions com estaven fent fins ara i és per això que els dos geoparcs ja han parlat, estan d'acord i ja han acordat amb el Govern que faran uns convenis de quatre anys, un conveni de col·laboració, els quals establirà aquest marc financer i aquesta aportació que aquest instrument, aquest conveni serà l'instrument jurídic que aportarà que tinguin aquest marc financer.

També votarem a favor del punt número 2, tot i que no ens han acceptat la matisació que hi fèiem. I pel que fa al número 3, que vostès demanen un reconeixement, de fet havent parlat amb els dos parcs, ells diuen, nosaltres el reconeixement ja el tenim, de fet a Catalunya el reconeixement ja hi és, tant el reconeixement com a patrimoni natural i, de fet, el reconeixement qui el fa és internacional perquè el fa la UNESCO, i el reconeixement econòmic, des del moment en què han acordat i ja hi ha sobre la taula, falta la signatura i posar-se la lletra sobre el paper, els convenis de col·laboració. Per tant, en aquest punt ens abstindrem.

De fet, sí que m'agradaria, no vull deixar de dir que hi ha les dues lleis catalanes, la 42/2007, de 13 de desembre, de patrimoni natural i biodiversitat i la llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, que ja fan aquests dos reconeixements, tant de patrimoni i biodiversitat com econòmic. Per tant, les lleis catalanes aquí a Catalunya ja hi tenim aquest reconeixement. Però no deixa de sorprendre que en el punt número 4 vostès ens demanen que fem, que demanem que incorporem els geoparcs en una estratègia estatal, és a dir a l'Estat. Nosaltres hi estem totalment d'acord, hi estem a favor, però no deixa de sorprendre que el seu grup sigui qui ho demani, quan en d'altres contextos vostès són els de tot o res.

Vull dir, en depèn de què, sí; i en depèn de què, no, i això no deixa de sorprendre'ns, però tot i així hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé diputada Comes. I, seguidament i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Llop.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Parlem de geoparcs que és evidentment un aspecte multifactorial, és a dir, parlem d'aspectes territorials, científic, educatiu, de desenvolupament econòmic. En la proposta de resolució, que compartim plenament, el que es vol és posar en valor un valor estratègic, aquests geoparcs catalans el Geoparc de la Catalunya Central i el Geoparc Orígens, perquè per nosaltres no només són espais en una geologia singular sinó que són, i no ho diem des d'Esquerra Republicana sinó ho reconeix la UNESCO directament, són àrees geogràfiques on el patrimoni geològic és d'importància internacional i s'ha de gestionar amb una visió àmplia, amb una visió holística tant de protecció, d'educació i de desenvolupament sostenible.

Per tant, són projectes on es vincula la ciència, la cultura el paisatge, el turisme i la identitat local, i sobretot són també projectes que generen oportunitats reals pel territori. A Catalunya això es concreta de manera molt especialment i molt brillantment en aquests nostres dos geoparcs, el Geoparc de la Catalunya Central, amb elements tan excepcionals com la Conca de Salina de Montserrat, Sant Llorenç del Munt o les Coves del Toll i el Geoparc Orígens, que és clau del patrimoni paleontològic i geològic del Pirineu, amb jaciments de dinosaures i formacions que expliquen literalment l'origen de les serralades. Per tant, tots dos fomenten la recerca, la divulgació, la geoconservació i contribueixen a la sensibilització sobre el canvi climàtic, els riscos naturals i també sobre els objectius de desenvolupament sostenible.

Aquests geoparcs tenen, evidentment, aquest valor científic, territorial, de promoció econòmica. I també tenen un reconeixement legal, de fet la proposta de resolució ho

diu, parla d'aquest article 50 de la Llei 42/2007, de patrimoni natural i biodiversitat, que estableix de manera expressa que els geoparcs declarats per la UNESCO són àrees protegides per instruments internacionals i que, per tant, els posen al mateix nivell que altres llocs del patrimoni mundial com poden ser la zona Ramsar o les reserves de la biosfera o parcs naturals. L'Estat i Catalunya tenen l'obligació i el deure de promoure la seva protecció, la seva conservació, la gestió i la integració en les polítiques públiques de desenvolupament sostenible.

Des de Catalunya aquesta feina està molt més avançada, aquest reconeixement i aquest acompanyament d'aquests geoparcs, i el que es demana en aquesta proposta de resolució és reconèixer oficialment aquest valor estratègic i, sobretot, un conveni estable que porti també uns fons estables que permetin assegurar el reconeixement institucional i integrar-lo en aquelles estratègies que permetin que aquests geoparcs tinguin a futur una planificació estable del que poden fer d'acord amb els recursos dels que disposen.

Per tant, des d'Esquerra Republicana hi donarem suport.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Llop. I, seguidament, i en nom del Partit Popular, la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Bé, com s'explica en la proposta de resolució un geoparc és sobretot un projecte que parteix del reconeixement d'un patrimoni geològic excepcional i que el converteix en un motor de desenvolupament local, educatiu, cultural i també econòmic. Els geoparcs de la Catalunya Central i d'Orígens són un bon exemple d'això. Són territoris vius, habitats, amb activitat econòmica, amb municipis que han sabut aprofitar el seu patrimoni natural i científic per generar turisme de qualitat, ocupació local i identitat territorial.

La protecció que implica aquest reconeixement com a geoparc no és una protecció basada en la prohibició ni d'imposar tampoc noves limitacions a la vida quotidiana dels veïns, sinó que ho és en la gestió intel·ligent i sostenible. Protegir el patrimoni

geològic singular, fomentar la divulgació científica educativa, ordenar i millorar les experiències dels visitants i garantir que aquest patrimoni es transmeti a les futures generacions. En cap cas això comporta restriccions generals d'accés ni limitacions en els usos tradicionals de territori. Entenem, doncs, que donar suport als geoparcs és apostar per un turisme respectuós però generador d'activitat i per una manera d'entendre la protecció del patrimoni que suma i no pas resta.

Per tant, estem d'acord i donarem suport en els punts de la proposta de resolució que parlen de reconèixer oficialment el valor estratègic dels geoparcs que ja estan avalats per la UNESCO. Demanar també estabilitat institucional i financera econòmica mitjançant convenis que aporten previsibilitat econòmica que ha d'estar, doncs, consensuada amb els propis geoparcs i respectant la seva autonomia i també la realitat del territori. Reclamar també la implicació tant de la Generalitat com de l'Estat en coherència amb el reconeixement internacional de la UNESCO i incloure també els geoparcs en les estratègies estatals.

També ens ha sorprès que sigui el Grup de Junts que demani que depenguem de l'Estat també en aquesta qüestió, però nosaltres, evidentment, hi estem d'acord i donarem suport en aquests punts de la proposta.

El president

Moltes gràcies, diputada García. El diputat Bello, nom de VOX, no fa ús de la paraula, doncs, seguidament, diputat Mijoler, en nom dels Comuns...

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i agraïm el Grup de Junts que aportin aquesta proposta de resolució, perquè quan parlem de geoparcs no parlem només d'un segell ni d'un reclam turístic, parlem de patrimoni geològic, de paisatge viscut, de coneixement científic i també, diguem-ho, d'oportunitats per territoris que sovint han quedat al marge. En un context de crisi climàtica, protegir i explicar el territori és una política pública de país. Des d'aquesta mirada, els Comuns compartim l'essencial de la proposta.

El Geoparc de la Catalunya Central i el Geoparc Orígens són actius estratègics. Ho són perquè combinen conservació, educació, recerca, desenvolupament local i

perquè el marc legal ja els reconeix actualment com a espais vinculats a instruments internacionals que mereixen de protecció i mereixen foment. També és just reconèixer la feina feta al llarg dels anys per les persones i equips que han impulsat aquests geoparcs amb un rigor científic i amb un compromís veritable amb el territori. Sense aquesta feina sostinguda, avui no seríem aquí debatent aquest reconeixement.

Ara bé, donar suport als geoparcs vol dir fer-ho bé, i fer-ho bé implica un gir clar. Els geoparcs no poden ser només una marca, han de ser una política pública amb contingut. Primer, conservació i paisatge com a eix central. El reconeixement ha d'anar lligat a una protecció real del patrimoni geològic i del paisatge, afloraments, jaciments, sistemes naturals i el mosaic agrari que els fa possibles. No té sentit parlar de geoparc si després tolerem degradació, agressions paisatgístiques o incoherències en la planificació territorial. Un geoparc sense protecció efectiva queda reduït a un cartell d'anunci.

Segon, educació, recerca i divulgació com a servei públic. Els geoparcs són una eina clau de cultura científica i climàtica per entendre els riscos naturals, la sequera, inundacions, erosió i per construir consciència col·lectiva. Tercer, desenvolupament local, sí però amb límits. El geoturisme pot generar activitat però no ha de ser a qualsevol preu. Evitar models de massificació, dependència del vehicle privat o la precarietat laboral que podria comportar. S'hi suma, per tant, que sigui en clau d'ocupació digna, de producte local, de desestacionalització i de gestió de la capacitat de càrrega. Per això, el conveni estable que es proposa ha de tenir contingut real, finançament plurianual i finalista, un pla d'acció amb objectius i indicadors governant-se amb el territori i la comunitat científica i integració efectiva a les polítiques del país.

Pel que fa a les esmenes que s'han presentat, entenem la voluntat del Govern de vehicular-ho mitjançant subvencions però alertem, un geoparc no pot dependre d'aportacions puntuals. Si parlem de subvenció, que sigui estable, plurianual i finalista. Si no, és una ajuda fràgil.

I acabo. Els geoparcs són una oportunitat per governar el territori amb límits ecològics i justícia territorial. Si aquesta proposta serveix per donar reconeixement,

però sobretot recursos, protecció i coherència, els Comuns hi serem per sumar. Votarem a favor.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputat Mijoler. I per acabar, en nom de la CUP, el diputat Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Bé, no afegiré res més, penso que ja s'ha dit tot i que nosaltres votarem a favor de la proposta que ens fa Junts.

El president

Moltes gràcies, diputat Cornellà. I diputada Jeannine, si vol fer ús de la paraula...

Jeannine Abella i Chica

Sí, molt breument, president. Efectivament, hi havia dues esmenes presentades pel Partit Socialista. Una respecte al finançament i l'altra respecte al reconeixement. I, òbviament, no les hem pogut acceptar perquè anaven a rebaixar expectatives de la proposta i, per tant, no les podíem acceptar. Ha parlat el grup que dona suport al Govern de convenis de col·laboració de quatre anys, que els dos geoparcs hi estan d'acord. Sí, però és que, de moment, el més calent és a l'aigüera. I estava promès per entrar en vigor al gener del 2026. Per tant, no sé si és que estem parlant de desídia o estem davant d'un nou incompliment.

Com els deia, nosaltres anem més enllà, demanem finançament estable i respecte del punt 4, sí, és una pena que, a dia d'avui, encara depenguem del BOE per continuar endavant. I vostè sap que, quan parlem de candidatures, justament de la UNESCO, sempre cal que hi hagi un estat darrere. I, justament, Catalunya, tenim diversos exemples, quan hem anat a demanar reconeixement de patrimoni immaterial de la humanitat, que hem hagut d'anar més aviat de la mà d'Andorra que d'Espanya perquè, efectivament, ens han ajudat més. I sí, és una pena que avui encara depenguem d'Espanya, però ja que ens espolien fiscalment, que menys que puguem demanar una mica de recursos pels nostres geoparcs.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Jeannine.

Doncs passem a votació.

Entenc que votariem els punts 1, 2 i 4 conjuntament i el 3 per separat, d'acord, diputada Candela? Vinga, doncs, som-hi.

Passem a votació els punts 1, 2 i 4.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?.

Per tant, queden aprovats per majoria els punts 1, 2 i 4. *(Veus de fons.)* Tu també, sí, sí.

I passariem a votació ara el punt 3.

Vots en contra?

Abstencions?

L'abstenció del senyor Bello, de VOX i l'abstenció dels cinc diputats del Partit Socialista.

I vots a favor?

La resta de grups, Junts, Partit Popular, Esquerra Republicana, Comuns i la CUP.

Nou a favor i 6 abstencions.

Per tant, quedaria aprovada la proposta.

**Proposta de resolució sobre el finançament de les oficines
comarcals d'habitatge**

250-00551/15

I passariem a l'últim punt de l'ordre del dia, que és una proposta de resolució presentada pel senyor Cornellà, pel Grup de la CUP, que fa referència al

finançament de les oficines comarcals d'habitatge. Senyor Cornellà, quan vostè vulgui.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, com saben, el problema de l'habitatge a Catalunya no és nou, però sí que és veritat que la ciutadania cada vegada ha anat valorant com una problemàtica que va creixent. És a dir, que va a pitjor la sensació de greu crisi d'habitatge al nostre país, amb una situació molt complexa, profunda, que ha anat empitjorant aquesta problemàtica d'accedir a l'habitatge, i que cada vegada tensiona més famílies i, evidentment, això provoca també més problemàtiques als pobles i ciutats de Catalunya. De fet, molts ajuntaments darrere del país que han fet la feina com han pogut, perquè entenem que no és pas competència seva i menys dels petits, i de l'infr finançament que ja pateixen, molta feina no han pogut fer, i aquesta és la realitat.

De fet, els municipis de menys de vint mil habitants a prou feines, la majoria, tenen prou recursos personals i econòmics per poder dotar-se d'una borsa d'habitatge pública, construir habitatges o adquirir-ne a través del templeig i retracte, és molt complicat. I vostès ho saben, que com més petit és el municipi, més complicat és. Tot i així, sí que alguns municipis han aconseguit adquirir habitatges, la cessió d'ús, o fins i tot donacions, però la problemàtica continua sent tan greu que necessitem mesures estructurals urgents. I més enllà de plans que anunciï el Govern, el que necessitem és feina efectiva. I per feina efectiva, el que necessitem, per exemple, és que els municipis puguin rehabilitar habitatges que tenen i que estan buits, i que puguin fer-ne ús i gestionar-los per les famílies que tenen problemàtiques al municipi.

És per això que en aquesta proposta el que hem presentat és que l'Agència Catalana de l'Habitatge obri una oficina comarcal d'habitatge als quaranta-un consells comarcals, dotar-lo de personal i recursos suficients per garantir que es puguin gestionar aquestes borses comarcals d'habitatge de lloguer públic, entre d'altres funcions. Evidentment, aquestes oficines ja existeixen en alguns municipis, i el que s'ha de fer és reforçar-les i que estiguin sota el paraigua de l'Agència Catalana de l'Habitatge perquè siguin funcionals i vagin bé, perquè molts consells comarcals tenen oficina comarcal d'habitatge però no funciona prou bé, ni tenen els recursos

suficients i, a vegades, el mateix personal de l'oficina d'habitatge fa altres funcions dintre el consell comarcal.

Per tant, el que hem de fer és posar a disposició fer aquestes oficines i posar-les a disposició dels ajuntaments perquè puguin tenir aquests tècnics que els puguin ajudar a gestionar els pisos municipals, sigui llogant-los o sigui... *(El diputat estossega.)* Perdonin, perquèestic..., o els puguin ajudar a gestionar subvencions o altres tipus de funcions vinculades amb aquest tema. També pensem que aquestes oficines podrien fer una tasca important en ajudar els municipis a tirar endavant les polítiques d'habitatge públic, perquè molts municipis d'aquests han fet plans locals d'habitatge que venien subvencionats o tenen fins i tot el pla comarcal, però si després no es fa el seguiment, no es busquen les ajudes relacionades amb el tema, Per tot això necessitem posar recursos al servei dels municipis.

(El diputat continua estossegant.)

El president

Diputat Cornellà, cuidis, eh? Cuidis molt. Vinga, continuem.

Diputat Becerra, que vostè el veig en plena forma. Té la paraula, quan vostè vulgui.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Des del nostre grup volem començar reconeixent la importància del debat que avui tenim sobre les oficines comarcals d'habitatge. Parlem d'un servei essencial que és porta d'entrada per milers de ciutadans que necessiten el suport i acompanyament en un dret tan bàsic com és l'accés a l'habitatge. Ara bé, també és important que aquest debat es faci amb rigor i coneixement, perquè és conegut que ja existeixen, hi ha un desplegament d'oficines comarcals d'habitatge. Pràcticament tots els consells comarcals, quaranta-un consells comarcals, tenen una oficina dedicada al servei d'habitatge que funciona amb el mecanisme del conveni signat amb l'Agència d'Habitatge de Catalunya, hi ha un conveni de col·laboració i de gestió que l'Agència Catalana d'Habitatge recolza en molts aspectes i amb molts recursos totes aquestes oficines.

Tot això a banda després també de les oficines municipals, que hi ha molts ajuntaments que tenen oficines municipals, que més o menys estem al voltant de

cent, cent dinou oficines municipals. En aquest sentit, seguint aquesta lògica a nosaltres ens preocupava que en una situació de crisi tan greu la proposta anés més encaminada a obrir noves oficines tal com s'anomena a la proposta de resolució i aquestes noves oficines, aquests canvis estructurals enmig d'una gran crisi, ens preocupa el fet de fer-ho en aquest moment, no?, un moment que hi ha una crisi tan gran. Potser no es refereix o la finalitat de la proposta de resolució no és tant l'efecte físic d'obrir noves, sinó millorar el que tenim o fer algun recolzament més fort per part de l'agència, i això era una mica la preocupació que ens porta.

Però, de fet, igualment l'esperit l'entendem, de la proposta de resolució. No votarem en contra en cap punt, ens abstindrem segurament del primer i segon i del tercer votarem a favor, però el que cal tenir en compte és que hem de defensar la cooperació amb els ajuntaments, la cooperació amb els consells comarcals, hem de seguir en aquesta línia. S'ha de fer a demanda, s'ha de respectar l'autonomia municipal i més que res perquè hem de tenir en compte que les polítiques d'habitatge a vegades són molt més transversals, afecten l'urbanisme, afecten els serveis socials, afecten el tema fiscal, afecta l'àmbit local. Afecten molts més aspectes que no pas el fet de tenir una direcció coordinada amb l'Agència Catalana, llavors l'autonomia municipal és la que s'ha de coordinar i des de la Generalitat hi haurà tot el recolzament en aquest aspecte.

Compartim l'objectiu i en aquest sentit el que hem dit i molt agraït de la presentació de la proposta de resolució per part de la CUP.

El president

Molt bé diputat Aparicio. I, seguidament, la diputada Toronjo i en nom del Grup de Junts té la paraula.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Des del nostre grup parlamentari m'avanço, volem expressar el nostre suport en aquesta proposta de resolució, a la que hi votarem favorablement per aquesta creació, o per fomentar les oficines comarcals existents d'habitatge, per aquest suport però també per aquestes eines, aquests mecanismes i aquests recursos necessaris i fer-ho en un context molt clar, amb una crisi habitacional estructural que no deixa d'empitjorar i amb tres elements fonamentals, com és

l'oferta, amb una oferta que es redueix, amb una inseguretats jurídica també creixent i arrel de la normativa canviant, de topalls de mesures que han desincentivat a posar a disposició al mercat pisos buits, però tanmateix amb un tercer element com és l'accés que afecta especialment determinats col·lectius i, sense anar més lluny els joves, que avui dia si veiem les dades, vuit de cada deu veuen gairebé impossible en menys de trenta-cinc anys poder deixar o poder marxar de casa dels seus pares.

I amb aquesta realitat, els ajuntaments han estat els darrers anys molts cops l'Administració més pròxima i que han pogut donar-hi resposta i malgrat aquest infrafinançament crònic i malgrat les competències limitades en molts dels consistoris. És en aquest sentit on cal posar en valor com han contribuït en l'adquisició de pisos tant amb el templeig i retracte, com amb les cessions de solars, darrerament el Govern de la Generalitat amb la rehabilitació, amb polítiques actives, n'és un exemple clar. De fet, a Martorell n'hem parlat àmpliament en aquesta mateixa comissió, que és el municipi de la província de Barcelona que fa més habitatge de protecció oficial i de forma comparada amb altres ciutats i amb altres municipis.

En aquest mateix sentit també i d'acord amb la realitat municipal del nostre país es veuen especialment més afectats aquells municipis de menys de vint mil habitants, que gairebé no disposen de personal tècnic especialitzat i pels que cal també fomentar a través d'aquestes oficines comarcals i d'habitatge ubicades en els consells comarcals, de dotar de personal, de dotar de recursos per apropar les polítiques d'habitatge, però a més a més també una administració al ciutadà molt més efectiva.

S'ha explicat abastament aquest poder de poder coordinar amb els plans d'habitatge, de poder treballar a la una i de poder-ho fer amb la màxima informació possible per l'acompanyament de tots els ciutadans i ciutadanes. Creiem per tant fermament en reforçar el municipalisme, de fer-ho en matèria d'habitatge i instem en aquest cas al Govern a poder-ho dotar dels mecanismes necessaris, contribuint també a aquesta col·laboració publicoprivada que incentivi l'oferta, que redueixi la inseguretats jurídica i que també treballi per l'accés i de reclam, perquè precisament parlem de municipalisme i és també gràcies a aquest municipalisme que tot sovint hauríem d'escoltar més i fent-ho a través de les modificacions de les lleis i dels canvis

normatius que s'han d'impulsar i amb l'abast de coneixement dels alcaldes i alcaldesses del nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Toronjo. Diputada Llop, en nom d'Esquerra Republicana.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Certament, davant la situació de l'accés a l'habitatge per part dels veïns i veïnes, davant de la ciutadania, que és evidentment..., segurament una de les dues preocupacions principals del país, que és aquest accés a l'habitatge, poder mantenir una «vivenda» digna i la mobilitat és imprescindible que des de l'Administració pública impulsem totes les mesures i totes les polítiques que es puguin aportar.

En tot cas entenem que les oficines locals i les oficines comarcals d'habitatge són absolutament claus en aquestes eines com a serveis públics de proximitat. Molts d'ells ho poden fer ja a nivell municipal o a nivell comarcal i són imprescindibles, perquè entenem que ajuden a fer més efectiu i accessible l'habitatge, o si més no, els diferents mecanismes per accedir a l'habitatge als veïns i veïnes. Faciliten accés a ajuts, faciliten accés a serveis de l'Administració en general, milloren també la coordinació de les diferents polítiques entre diferents administracions i entenc que també intenten recollir aquestes necessitats que, moltes vegades també tenen un component local, que marca com funciona l'oferta o la demanda en un municipi concret.

Per tant, entenem que és una proposta de resolució oportuna i adequada. Des d'Esquerra Republicana hi donarem suport i l'única cosa que ens pot generar un cert dubte, insisteixo, eh?, donarem suport a tota la moció, és no sabem si és necessari que l'Agència d'Habitatge formuli directament oficines comarcals a cadascun dels consells comarcals o diferent de cadascuna de les comarques perquè n'hi ha molts que ja funcionen i funcionen bé, sinó que realment l'Agència de l'Habitatge –o així entenem o ens prenem en aquest sentit aquesta proposta de resolució–, igual és més útil que l'Agència de l'Habitatge pugui incorporar personal propi per dotar de

més potència aquestes oficines comarcals que ja funcionin i, evidentment, en facin de noves en aquells llocs on no funcionen i ho facin sobretot de la mà de consells comarcals, d'ajuntaments que hi estan treballant i que aporten aquesta visió molt territorial, molt local i que ens sembla imprescindible per conèixer les diferents casuístiques de cadascun dels àmbits. Perquè, insisteixo, és un problema a nivell nacional, però segur que hi ha aspectes que en els diferents territoris marquen aquesta necessitat d'accés o aquesta oferta que hi ha a l'àmbit de l'habitatge.

En tot cas, insisteixo, des d'Esquerra Republicana ens sembla oportuna i necessària aquesta mesura i per tant hi donarem suport.

El president

Molt bé, diputada Llop. I ara, seguidament i en nom del PP, la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyor Cornellà, aquesta proposta parteix d'una diagnosi sota el nostre punt de vista equivocada del problema de l'habitatge a Catalunya. El problema no és si falten oficines d'habitatge, sinó que cada vegada hi ha menys habitatge disponible, menys habitatge en lloguer i menys habitatge nou. Degut a les polítiques del Govern de la Generalitat s'està enfonsant l'oferta de l'habitatge i les regulacions excessives, la inseguretat jurídica, el control de preus i la sobrecàrrega normativa estan provocant un efecte molt clar, els propietaris retiren habitatges del mercat, la inversió privada desapareix i la construcció de nou habitatge s'atura.

Per tant, aquesta situació no només perjudica els propietaris, sinó també els llogaters. Quan es redueix l'oferta es dificulta l'accés, especialment pels joves i les famílies amb menys recursos. Pel que fa a la proposta seva concreta d'obrir quaranta-una oficines comarcals d'habitatge no hi estem absolutament d'acord. Miri, Catalunya ja disposa de consells comarcals, de diputacions i de delegacions territorials de la Generalitat, amb capacitat per donar suport real en els municipis. Crear noves oficines significa, a banda de duplicar estructures, incrementar despesa corrent i generar encara més burocràcia sense aportar solucions reals en el problema de fons de l'habitatge. A més, cada euro que es destina a obrir i mantenir noves oficines és un euro que es resta dels pressupostos destinats directament a les polítiques d'habitatge. Menys recursos per construir habitatge públic, menys

recursos per rehabilitar, menys recursos per mobilitzar sòl i menys recursos per incrementar el parc d'habitatge assequible.

El problema central de l'habitatge a Catalunya, senyor Cornellà, és que no es construeix prou habitatge, no es construeix habitatge públic, no es facilita la promoció privada i no es garanteixen les condicions perquè hi hagi inversió i, per tant, cal un canvi de polítiques. Cal polítiques efectives. Construir més habitatge, agilitzar les llicències, donar seguretat jurídica i atraure la inversió. Sense això, cap oficina de les que vostè proposa, ni cap pla ni cap anunci resoldrà el problema de fons.

Gràcies.

Hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, diputada García. I en nom de VOX, diputat Bello, quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Bien, pues que la vivienda pública es uno de los principales problemas de los ciudadanos de Catalunya es una obviedad, todos lo reconocemos. Y bien, las propuestas para solucionar este problema son distintas según el partido político de que se trate. En esta propuesta la CUP nos propone crear más oficinas públicas para gestionar el problema de la vivienda. Desde VOX claramente nos oponemos a gastar más dinero público en más burocracia, en contratar a más funcionarios o en crear más oficinas. Desde VOX creemos que ese dinero público no debe dedicarse a crear más burocracia y chiringuitos, sino que debe dedicarse a construir viviendas. Más viviendas, sí; más burocracia, no. Es sencillo de entender.

Por otro lado, se propone gastar más dinero público en agrandar unas entidades públicas, los consejos comarcales, que ni tienen competencias, ni sirven para nada. Y, como ya hemos dicho muchas veces, lo que hay que hacer con los cuarenta y un consejos comarcales es disolverlos.

Muchas gracias.

El president

Molt bé, senyor Bello. I, per acabar, i en representació dels Comuns, té la seva paraula el diputat Mijoler, quan vostè vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Si el que volem és que l'habitatge sigui un dret efectiu no n'hi ha prou amb construir més, ni tan sols construir més habitatges de lloguer, sinó que calen més coses. Regular els lloguers, evitar l'ús fraudulent del lloguer de temporada, sancionar qui incompleix, protegir davant dels desnonaments que no tenen alternativa i sobretot posar límits a l'especulació. Però regular no n'hi ha prou si el dret no es pot exercir directament al territori i aquí la proposta de resolució de la CUP encerta el diagnòstic. El dret a l'habitatge és avui més fràgil segons el municipi on vius, això és una realitat.

En pobles i ciutats petites l'habitatge no només és més car, l'habitatge sovint és burocràcia, és espera, és impotència. Els municipis de menys de vint mil habitants no tenen el múscul suficient això és una realitat, no tenen el múscul suficient per crear una borsa d'habitatge, per captar pisos, per rehabilitar-los, per gestionar-los, això no va de «xiringuitos». I quan no tens múscul públic, qui imposa les seves regles és el mercat. Per això des dels Comuns compartim plenament l'objectiu de fons d'aquesta proposta, reforçar l'atenció i la gestió al territori perquè la política d'habitatge sigui real operativa i quotidiana.

Ara bé, perquè aquesta resolució funcioni cal cuidar també el com. No n'hi ha prou només en crear noves oficines o ampliar estructures si no s'asseguren equips suficients, una cartera de serveis clara i un finançament que sigui estable. El que marca la diferència no és el nom de l'oficina, sinó la capacitat que tingui d'actuar. Cal dir també que no partim de zero, existeixen oficines municipals i comarcals d'habitatge, que s'ha dit també per part del Grup Socialista que fan una feina imprescindible, però aquesta realitat és desigual i és massa dependent de la capacitat de cada territori i de la voluntat política dels governs, i això el que fa és generar desigualtat en l'accés als drets.

Per això, aquesta resolució ha de servir per fer un salt qualitatiu, garantir cobertura comarcal complerta, equips tècnics suficients i recursos estables que permetin la planificació, la gestió i acompanyar els ajuntaments, especialment aquells més petits

amb continuïtat i amb ambició. El nucli és clar, cal múscul públic al territori. Si volem que l'habitatge sigui un dret i no com és ara una loteria, hem d'assegurar que a totes les comarques, a totes, hi hagi capacitat tècnica per gestionar parc municipal, per activar plans d'habitatge –molts no en tenen–, i per captar pisos per bosses socials i fer arribar ajuts a aquelles persones que ho necessitin. Per tant, donarem suport a la proposta.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Mijoler. Diputat Cornellà, si vol fer ús de la paraula, breument.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Totalment d'acord amb les intervencions que s'han fet d'alguns partits, d'alguns no, evidentment. Les esmenes no les hem acceptat perquè al final parla de convenis i que és la realitat que funciona ara, però nosaltres pensem que ha de ser una cosa estructural, i els convenis venen i van, i ara pugen i ara baixen, però nosaltres pensem que ha de ser una cosa estructural.

I després, no parlarem de duplicació, en tot cas, potser no està ben redactat o no ens expliquem bé. És a dir, aprofitant l'estructura que ja tenen els consells comarcals a través d'aquests convenis, o alguns que potser no ho tenen, es facin aquestes oficines, però aquí de duplicar res, ni de noves oficines, res. És a dir, és aprofitar el que ja tenim, que va en conveni amb l'Agència, però dotant-ho dels recursos suficients i que pugui fer una bona feina, i que vagin totalment coordinats amb l'Agència d'Habitatge de Catalunya. Vull dir que no parlem de noves oficines ni de «xiringuitos», és a dir, això són..., n'hi ha que, davant la falta d'arguments que tenen, parlen de «xiringuitos», bé, doncs continuïn parlant de «xiringuitos».

Que els seus «xiringuitos» sí que..., com la Fundació Disenso, sí que fan pena, eh?

El president

Vagi acabant, senyor Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Amb 7 milions d'euros públics que vostès els hi passen. I vagin parlant de «xiringuitos», home, quina vergonya.

El president

Ja està? *(Veus de fons.)* Molt bé.

En tot cas, entenc que passàriem a votació els punts 1 i 2 conjuntament, i el 3 el votàriem a banda, no? Som-hi.

Passem a votació els punts 1 i 2.

Vots en contra?

Vots del PP i de VOX.

Abstencions?

Del Partit Socialista.

I vots a favor?

Del Grup de Junts, d'Esquerra, de Comuns i de la CUP.

Vuit a favor, 5 abstencions.

Quedarien aprovats els punts 1 i 2.

I per últim ja fariem el punt 3.

Vots en contra?

PP i VOX.

Abstencions?

Vots a favor?

La resta de grups, que és Junts, Partit Socialista, Esquerra, Comuns i CUP.

Per tant, també donàriem per aprovat.

I aquí acabàriem la sessió.

Diputats i diputades, cuideu-vos molt, aixequem la sessió. Demà tenim sessió conjunta a les nou del matí. A les nou del matí tothom aquí, bé, aquí no, a la Sala de Grups, no? A la Sala de Grups.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT